MADELINE HARPER

Colierul Veneţian

Capitolul 1

Nume întunecate pe o listă de mult ferecată în minte reprezentau singura ei moştenire a trecutului precum şi ultima ei speranţă pentru ce avea să vină. În timp ce Andrea Thornton se îndrepta cu pas domol către avion, purta în suflet speranţa că se va apropia de sfârşitul unei călătorii care începuse atunci când descoperise din întâmplare o legătură cu ultimul nume de pe listă. Un bărbat mort, a cărui avere de pe o insulă îndepărtată o aştepta; o fantomă, o speranţă vagă. Carl Neville.

Aerul tropical era înăbuşitor, aproape sufocant. Nici chiar vântul care adia prin părul ei nu o înviora. Era mai degrabă un vânt ameninţător, foarte diferit de vântul răcoros din New York. Andrea simţi căldura încă de pe aeroportul internaţional din San Juan, o căldură care se strecura prin tălpile înalte ale pantofilor ei, făcând-o să-şi grăbească pasul.

Ajungând la avion, ea urcă pe scara uşoară din aluminiu, încercând să-şi domolească teama care pusese stăpânire pe ea atunci când văzuse cât era de mic avionul şi cât de aproape era cerul ameninţător. După ce se aşeză pe locul ei, în spatele carlingii, Andrea realiză că nu mai era cale de întoarcere. Insula St. Michael era mică şi îndepărtată – neavând un aeroport propriu-zis. Aşa că dacă dorea să ajungă acolo, trebuia să se obişnuiască cu acel avion mic şi şubred. Iar ea dorea să ajungă acolo, întrucât proprietatea lui Neville de pe insula St. Michael reprezenta locul unde ar fi putut găsi dezlegarea enigmei ce o bântuia de mai mult de un an.

Căpitanul aeronavei urcă scările, luă lista pasagerilor din carlingă, îşi aruncă o privire fugară asupra ei, apoi o privi pe Andrea.

— Se pare că dumneavoastră sunteţi singurul pasager care va coborî pe Insula St. Mike în seara asta, spuse el prietenește.

Andrea încercă să zâmbească, însă fără succes.

Căpitanul, un bărbat scund şi îndesat, cu o uniformă mult prea decorată, îl chemă cu autoritate pe singurul bărbat din echipaj. Pe scări se auziră paşi repezi, după care bărbatul apăru zâmbindu-i Andreei care se simţi obligată să vorbească.

— Se pare că insula St. Michael nu prea reprezintă un punct de atracţie.

— Asta doar pentru că turiştii nu au descoperit-o încă, spuse el, dar eu aş considera-o punctul de atracţie al Caraibelor. Zbor deasupra acestor insule de mai mult de 30 de ani, fie pentru o companie fie pentru alta, dar insula St. Michael rămâne în continuare alegerea mea. Acolo mi-am făcut şi luna de miere, adăugă el zâmbind din nou. Vă veţi convinge singură, cam… îşi verifică ceasul… într-o oră, dacă vremea nu se va schimba. Am primit informaţii că prin zonă sunt furtuni, aşa că s-ar putea să ocolesc pentru a le evita. El se întoarse strigând la colegul lui: Totul e aranjat, Tom?

Copilotul îi răspunse afirmativ.

— Nu rămâne decât să vă bucuraţi de călătorie, îi ură căpitanul cu veselie, un alt zâmbet acoperindu-i chipul aspru, după care dispăru închizând uşa de la carlingă în urma lui.

Imediat ce el plecă, teama Andreei reveni. Îşi puse centura de siguranţă, verificând-o să fie prinsă bine, după care încercă să se calmeze. Zgomotul elicelor care tăiau aerul nu reuşi s-o calmeze. Şi nici pornirea avionului, care vâjâia şi se zgâlţâia alergând pe pistă, nu reuşi. Ea îşi încleştase pumnii pregătindu-se de decolare şi de zborul care avea să dureze o oră, dacă nu mai mult, în funcţie de cum se prezenta vremea.

Avionul se desprinse de pe pistă, înălţându-se încetul cu încetul până când fu învăluit de soare şi, spre uimirea ei, lăsându-se pe spate în scaun, tensiunea începu să dispară. Teama începu s-o părăsească, neliniştea care o mai stăpânea încă nu avea nicio legătură cu zborul.

Era o neliniște care o acaparase de mult. Cu o săptămână în urmă aceasta se intensificase şi mai mult,

atunci când Andrea auzise pentru prima dată de insula St. Michael. Atunci când ea îl întâlnise pe Zach Prescott.

Andrea închise ochii, iar chipul lui îi apăru în minte. Nu-l văzuse decât o singură dată, însă de atunci nu reuşise să şi-l scoată din cap. Era un bărbat care nu putea fi uitat, un bărbat a cărui privire rece te captiva, al cărui zâmbet te fermeca prin ironia lui. Era un bărbat foarte bogat, fiind stăpânul multor averi, precum şi al multor oameni. Andrea se întrebă dacă el ar fi dorit să devină şi stăpânul ei, întrucât impresia aceasta i-o lăsase atunci când se despărţiseră. I-o citise în ochi.

Avionul se ridică uşor, trecând prin nori de parcă şi el ar fi fost un nor uşor, pufos. Dar zgomotul motorului o făcea conştientă de faptul că zbura. Încercând să-şi elibereze trupul de tensiunea acumulată, ea încercă de asemenea să-şi limpezească gândurile de imaginea lui Zachary Prescott.

Fusese coincidenţă, sau soarta cea care o făcuse să citească The New York Times cu mult mai multă atenţie decât de obicei, în acea dimineaţă, cu o săptămână în urmă? în loc să citească prima pagină şi să-şi arunce ochii peste rubricile despre afaceri şi artă, ea se aşezase la micul dejun în acea dimineaţă şi începuse să citească ziarul pagină cu pagină…

Articolul se afla la rubrica deceselor. Nu avea nicio fotografie, ci doar titlu, dar numele lui era acolo: Carl Neville. Numele, la început înceţoşat, devenea din ce în ce mai limpede pentru ea. Nu erau decât trei nume pe acea listă. Al lui fusese ultimul, necunoscut pentru ea la acea vreme, dar niciodată uitat; i se întipărise în minte întrucât fusese sigură şi încă mai era sigură că, într-un fel, Carl Neville era răspunzător de moartea soţului ei.

Îşi pusese deoparte ceaşca de cafea şi citise articolul de mai multe ori, foarte atentă. Carl Neville murise la vârsta de şaizeci şi şapte de ani, pe insula St. Michael din Caraibe, acolo unde îşi petrecuse ultimii ani din viaţă. După ce citise numele proprietăţilor şi al plantaţiilor de cafea ce erau enumerate, Andrea fu frapată de o singură

propoziţie, care avea să-i confirme bănuiala: „Zvonurile care s-au intensificat în ultima vreme scot la iveală faptul că Neville era cunoscut drept un colecţionar agresiv de bijuterii rare şi vechi”.

Andrea sorbi din cafea şi reciti numele rudelor rămase în viaţă: soţia lui, două surori, un fiu şi un nepot. Ea fusese din nou frapată de ceea ce citise. Nepotul, Zachary Prescott, care locuia la New York, era preşedintele corporaţiei „Prescott Diamonds”. Carl Neville fusese un potentat, iar acum murise. El era însă moştenit de un bărbat foarte bogat care-şi permitea să călătorească în lume şi care, pe deasupra, făcea afaceri cu bijuterii.

Andrea deschisese un sertar de la bufet, cotrobăise prin el şi scosese o foarfecă cu care tăiase prima pagină a articolului din ziar. În tot acel timp, gândurile ei se îndreptară către o hotărâre finală: Trebuia să se întâlnească cu Zachary Prescott.

Ea ridicase receptorul. Carter Logan cunoştea pe toată lumea din New York. Carter era un vechi prieten de-al tatălui ei, care o luase sub aripa lui, atunci când ea venise în New York cu un an în urmă, neavând slujbă şi nici bani de buzunar. El fusese prietenul tatălui ei mulţi ani de zile, lucrând împreună în branşa negustorilor de antichităţi. Se ştiau foarte bine, fiind amândoi foarte pricepuţi; numai că succesul nu se împărţise în mod egal între ei.

După moartea mamei Andreei, Colin Thornton îşi închisese magazinul din Midwest, întorcându-se în Anglia, locul lui de baştină, împreună cu fiica lui. De-a lungul anilor, Carter Logan şi soţia lui păstraseră legătura cu ei, vizitându-i ocazional şi trimiţându-le cadouri cu ocazia Crăciunului şi a zilelor de naştere.

În Anglia, Andrea începuse să-l ajute pe tatăl ei la magazinul de antichităţi, descoperindu-şi nu numai un talent în ceea ce priveşte bijuteriile antice ci şi o anumită fascinaţie care era de fapt apariţia unei abilităţi înnăscute. Cu timpul, devenise un copil îndemânatic iar la vârsta de şaptesprezece ani plecase să studieze în Franţa şi mai

târziu în Italia, fiind eleva lui signor Farnese, unul dintre cei mai celebri experţi ai lumii în probleme de bijuterii.

Când împlinise douăzeci şi unu de ani, tatăl ei murise. Carter şi soţia lui veniseră în Anglia ca s-o ajute cu moştenirea, deşi aceasta nu era cine ştie ce. Doar anticariatul cu toate bunurile lui şi mobila din apartamentul lui Colin, impregnată cu amintirile unei copilării fericite. Avea să-i lipsească îngrozitor tatăl ei. Dându-şi seama de acest lucru, familia Logan îi propusese Andreei să se întoarcă la New York cu ei, dar ea se întorsese în Italia şi abia după şase ani la ei, la New York.

Carter o luase sub protecţia lui, găsindu-i o slujbă la o galerie de artă pe Madison Avenue. El fusese cel care o sfătuise şi o călăuzise iar acum, ea avea să-i ceară o favoare care era mult mai importantă decât orice până atunci.

Deja întârziase la serviciu, dar trebuia să rămână să dea telefonul. Atunci când reuşi să-l prindă, Andrea fu directă.

— Poate că ţi se va părea o întrebare ciudată, Carter, dar îl cunoşti pe Carl Neville?

— De ce vrei să ştii? întrebă Carter. De fapt, cred că nimeni nu-l cunoaşte în afară de familia lui, de vreme ce a trăit singur pe acea insulă. Dar îl cunosc pe nepotul lui.

Andrea îşi ţinu respiraţia, după care spuse:

— Vreau să mă întâlnesc cu el, Carter. Trebuie să vorbesc cu Zachary Prescott despre unchiul lui.

Cât dură tăcerea, Andrea îşi putu închipui uimirea lui Carter precum şi încruntarea lui.

În scandalul care-i pusese capăt vieţii? Va găsi ea bijuteriile Cappello?

Avionul, care se clătinase rareori de când ea observase cerul întunecat, începu să se legene. Tunetele se auzeau în depărtare bubuind ameninţător. Fulgerele se descărcau deasupra lor, luminând cerul. Rafale puternice de vânt mişcau avionul de parcă ar fi fost o jucărie.

Andrea fu brusc cuprinsă de teamă că nu vor putea face faţă furtunii şi că avionul se va prăbuşi inevitabil. Şi-

ar fi dorit să strige după ajutor, dar stătea nemişcată în scaun, neputând să scoată un sunet. Stomacul ei deveni o greutate apăsătoare, în clipa în care avionul se ridica, cobora, apoi se ridica din nou. Se ţinu cu putere de braţul fotoliului, apoi ţipă, dar în zadar.

În carlingă piloţii erau ocupaţi, nu aveau timp să dea atenţie unei femei aflate în pragul isteriei, care stătea singură în întuneric, întrucât luminile începuseră să pâlpâie, apoi se stinseseră. Ea îşi lipi faţa de hublou, întrebându-se cum se putuse urca într-un asemenea avion. Doar cineva care n-ar fi avut nimic de pierdut ar fi făcut un asemenea gest necugetat. Acela era răspunsul: ea nu avea nimic de pierdut. Dacă n-ar fi ajuns pe insula St. Michael, ei nu i-ar mai fi rămas nicio speranţă.

Deodată, furtuna se opri. Cerul se înseninã. Trecuseră de ce fusese mai rău. Avionul se înălţă, apoi se pregăti să coboare. În depărtare se zărea licărind luminile destinaţiei ei: insula Saint Michael.

Capitolul 2

Pista de aterizare St. Michael era îngustă şi scurtă, dar Andrea tocmai scăpase cu viaţă dintr-o furtună, aşa încât s-ar fi bucurat şi dacă ar fi aterizat în mijlocul junglei. Când se uită pe fereastră, ea realiză că tocmai acolo aterizaseră. Ajungând în capătul pistei, aripile avionului cu greu reuşiră să nu se lovească de nişte palmieri aflaţi de o parte şi de alta a pistei.

Uimită, dar în acelaşi timp uşurată, Andrea îşi desfăcu centura de siguranţă. Căpitanul apăru la uşă, o deschise şi zâmbi.

— Întotdeauna a fost un zbor dificil pe deasupra insulei San Juan însă de fiecare dată am reuşit să nu păţesc nimic, o asigură el.

Andrea îi mulţumi de mii de ori, sperând ca el să nu fi auzit strigătul ei înspăimântat.

Ea ieşi din avion, coborî scările şi se îndreptă spre clădirea joasă care era şi ea încercuită de pădurea umbroasă. Se auzi o voce care anunţă că se aflau pe aeroportul Windsor de pe insula St. Michael.

Dacă aerul nopţii fusese încins şi sufocant, cel din interior era apăsător şi, contrar spuselor secretarei lui Zach Prescott, n-o aşteptase nimeni. Ea privi în jur. Într-un colţ, un muncitor aranja bagajele, în altul, un funcţionar plictisit citea ziarul în spatele biroului. Se uita la ea şi-i făcu semn să înainteze.

Ea se apropie de birou cu paşaportul pentru a fi verificat. El o întrebă care-i era destinaţia, după care îi puse viza de şedere. După asta, apucă din nou ziarul, căscând. Andrea rămase însă pe loc, refuzând să fie ignorată. Plictisit, el îi arătă cu capul unde se aflau bagajele ei care fuseseră deja aranjate de către hamal, acesta şezând acum pe un scaun şi fumând o ţigară. Andrea îşi văzu cele două valize într-o grămadă de colete poştale şi cutii. Muncitorul însă o ignoră şi el, la fel ca funcţionarul. Ea ieşi afară. Pilotul şi copilotul dispăruseră şi nu se vedea niciun mijloc de transport.

Se întrebă dacă exista vreun taxi pe acea insulă, apoi dacă ar fi fost înţelept să le întrebe pe cele două persoane din aeroport de existenţa vreunui mijloc de transport.

Întreaga ei viaţă, Andrea fusese protejată şi ajutată de oameni, în majoritate bărbaţi puternici şi care se considerau mult mai descurcăreţi decât ea. Cu timpul însă, toţi – începând cu tatăl ei, apoi profesorul ei, Carter, şi soţul ei – realizaseră că femeia înaltă şi subţire, cu tenul de porţelan şi ochii mari, care părea atât de fragilă, chiar neajutorată, era de fapt mult mai puternică, atât fizic cât şi emoţional, decât arăta. Cu toţii realizaseră că ea se putea descurca în situaţii dificile; nici cea mai devastatoare furtună n-ar fi putut-o doborî.

Astfel încât Andrea nu se dădu bătută. De vreme ce nimeni n-o aşteptase, avea de gând să găsească un mijloc de transport, iar dacă cei doi nu o vor ajuta, se va folosi de telefonul agăţat pe peretele murdar. Pentru început, totul devenise clar. Cel puţin în privinţa bagajelor.

Tocmai începu să dea la o parte cutiile de pe bagajele ei când o uşă se deschise şi un bărbat se apropie cu paşi cadenţaţi. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum alb de

pânză şi o cămaşă albastră; părul îi strălucea în lumina becurilor. Părea apărut din vreun film exotic.

— Am venit să te conduc, spuse bărbatul iar Andrea începu să râdă. Chiar era un film.

— Numele meu este Andrea Thornton, spuse ea, oferindu-i mâna salvatorului ei.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse el cu un fermecător accent britanic. Numele meu este David Marlowe şi sunt avocatul familiei Neville. Se pare că posedaţi arta de a vă descurca singură aici, pe aeroportul Windsor. El observase efortul Andreei de a-şi recupera bagajele. Obiceiurile de pe insulă sunt încântătoare, nu-i aşa? Liniştiţi-vă, spuse el, în timp ce, cu o uşurinţă dezarmantă, puse deoparte cutiile rămase şi scoase bagajele, ducându-le la maşină. Pe lângă bărbatul acela manierat, Andrea se simţi foarte obosită şi neîngrijită, dar cel puţin nu se va simţi deznădăjduită. Ea păru să găsească în David Marlowe un prieten.

Îndepărtându-se de aeroport, David o scoase din starea de oboseală, fiind cel care conduse discuţia:

— Ce bine că aţi ratat furtuna. A fost cam acum o oră.

— Nu pot spune că am ratat-o. David râse întorcându-se către ea.

Chiar şi obosită, profilul ei era impecabil, aristocratic.

— Se pare că aţi scăpat cu bine, o complimentă el. Pun pariu că sunteţi mult mai puternică decât arătaţi.

— Am ţipat o dată şi m-am simţit îngrozitor.

— Recunosc că prima experienţă într-o furtună tropicală e înfricoşătoare, admise el, dar piloţii noştri sunt foarte buni, întotdeauna ajung teferi la destinaţie. O luă pe o străduţă îngustă, de-a lungul mării.

— Pe insulă sunt şi câteva locuri muntoase, explică el. Cunoaşteţi ceva despre această insulă?

— Doar că a fost o colonie a Marii Britanii, că exportă cafea şi, conform informaţiilor primite de la pilot, este unul dintre cele mai frumoase puncte de atracţie din Caraibe.

— Aşa şi este, chiar dacă mai sunt pe insulă locuri foarte primitive şi pustii. Desigur, unii le consideră pe acelea drept cele mai frumoase. În ceea ce mă priveşte, eu prefer civilizaţia, dar influenţa engleză încă se mai resimte. Majoritatea caselor, străzilor, instituţiilor poartă nume britanice.

— Ca de exemplu conacul Drogo, reşedinţa familiei Neville?

— Exact, deşi îndrăznesc s-o spun, nu este tocmai exemplul cel mai potrivit. Este numele unui vechi castel din Devonshire, pare-mi-se.

— Tot al familiei Neville?

— Ah, nu. Carl l-a cumpărat când s-a hotărât să se stabilească aici şi să devină moşier. Compania Neville Limited a unit plantaţiile de cafea de pe această insulă, transformându-le în importante afaceri de export.

El nu-i mai povesti şi de falimentul companiei, care nu mai era un zvon, de vreme de Zach îi spusese cu candoare că Neville Limited avea probleme serioase…

Mergeau în continuare de-a lungul mării, prin aerul sărat şi înăbuşitor atât de cunoscut ei. Era o căldură apăsătoare, iar alături de adierea vântului se auzea zgomotul păsărilor de noapte şi al insectelor care se chemau una pe alta, cu sunetul numai de ele ştiut.

— Te vei obişnui cu toate astea, o asigură David.

— Mi se par liniştitoare, răspunse ea, având în vedere zgomotul traficului pe care-l auzeam în fiecare zi din apartamentul meu de la New York.

David Marlowe privi din nou profilul de fildeş al Andreei.

— Sunt sigur că te vei bucura de această şedere, spuse el cu seriozitate. Sunt multe de văzut. Pe insulă este chiar şi un vulcan.

— Sper că nu e activ, spuse ea.

— Ah, nu, n-a mai erupt de câteva milioane de ani.

— Oricum, nu prea voi avea timp de călătorii de vreme ce am venit aici cu slujba. Când el încuviinţă, ea realiză că, în calitate de avocat al familiei Neville, el era

bine informat despre îndatoririle ei. Cunoşti multe despre colecţia lui Carl Neville?

— La fel ca toată lumea, adică foarte puţin. Carl era foarte discret. De fapt, înclin să cred că toată colecţia este un adevărat dezastru la ora actuală.

— Am auzit asta, replică ea, de la Zachary Prescott.

— Ai lucrat mult timp pentru Prescott? Andrea dădu din cap.

— Am studiat şi am lucrat în Europa foarte mulţi ani, răspunse ea evaziv, după care schimbă subiectul, pentru a-l împiedica pe David să continue. Întreaga familie se află la conacul Drogo?

— Nu, doar soţia lui Carl, Dorian, şi sora lui, Rachel.

— Iar fiul? Andrea îşi aminti de numele rudelor, pe care le citise în ziarul New York Times, şi le memorase.

— Fiul lui Neville a plecat imediat după înmormântare, iar cealaltă soră a lui Carl – Millicent Prescott, mama lui Zach – nu a fost niciodată aici.

Ajungând pe un deal, o apucară pe o uliţă îngustă mărginită de ziduri înalte acoperite cu trandafiri agăţători care parfumau aerul. Ea avu sentimentul că doar ei doi se aflau în noapte. Cel puţin, doar ei doi ca oameni. Păsările continuau să ciripească, iar în faţa lor se văzură doi ochi sticloşi. Deasupra lor, vântul îşi cânta simfonia.

Intrară pe după un gard metalic iar David parcă maşina.

— Conacul Drogo, spuse el, iar Andrea simţi cum tremură involuntar. Luna lumina acoperişurile ţuguiate ale conacului, conturându-le în noapte. Andrea nu putu observa niciun detaliu, ci doar construcţia masivă şi solidă, de un farmec ciudat şi în acelaşi timp neospitalieră.

David coborî din maşină şi deschise portbagajul pentru a scoate bagajele, în timp ce Andrea rămase în maşină.

Avea sentimentul ciudat că nu dorea să părăsească maşina, în care se simţea în siguranţă, pentru a intra în conac, dar nu se lăsă pradă fricii şi reuşi să-şi înfrângă temerile. Chiar în clipa când David se apropie ca s-o ajute

să coboare, Andrea reuşi să zâmbească vag, în semn de mulţumire.

Urcară scările către uşa grea de lemn, masivă şi ornamentată, purtând încă o eşarfă neagră în semn de doliu. David sună. Ecoul soneriei străbătu casa. Ei aşteptară.

— Se pare că doamnele s-au culcat devreme în seara asta, comentă el, după ce mai sună de câteva ori. Nu există decât o servitoare, dar este surdă, sau cel puţin asta ne lasă să credem, spuse David zâmbind.

În cele din urmă, uşa se întredeschise şi se iviră doi ochi negri.

— E în regulă, Harriet. Dar uşa nu se deschise mai mult. Sunt David Marlowe, o asigură el. Am venit cu domnişoara Thornton. Va lucra aici, la conacul Drogo.

Uşa se mai deschise puţin iar Andrea zări o femeie scundă al cărei chip zbârcit nu era deloc primitor.

— Domnişoara e aşteptată, insistă David şi, în cele din urmă, uşa se deschise larg. El păşi înăuntru şi puse bagajele Andreei pe hol. Totul era înfricoşător. Candela de cristal nu avea putere să lumineze toate colţurile, ci abia scările şi capătul holului.

Andrea încercă să-şi imagineze că se afla în cu totul alt loc şi nicidecum în conacul Drogo, ale cărui stăpâne nici nu catadicsiră s-o aştepte.

David, căruia nimic nu i se părea neobişnuit, o înghionti zâmbindu-i convingător. Ea nu putu decât să creadă că, în calitate de avocat al familiei, era obişnuit cu acel aer mândru, sobru al casei, cu lipsa stăpânilor şi ignoranţa servitoarei.

— Întotdeauna casa e cam întunecată pe timpul nopţii, îi spuse el Andreei, căreia casa nu-i părea întunecată ci înfricoşătoare de-a dreptul.

— Harriet vă va conduce în camera dumneavoastră iar eu vă voi suna mâine. El se întoarse să plece. Andrea ar fi vrut să-l strige şi să-l oprească acolo lângă ea, el fiind singura realitate palpabilă în acea casă. Dar nu avea s-o facă. Venise acolo să muncească, să-şi vadă de slujbă şi să

dezlege misterul care durase atâtea luni.

Şi nu avea s-o împiedice în realizarea ţelului o casă neprimitoare. Îşi exprimă mulţumirile faţă de el, sigură pe sine, iar el îi zâmbi mângâind-o uşor pe mână, după care plecă.

După ce-i refuză ajutorul Andreei cu o căutătură urâtă, Harriet apucă cele două valize şi se îndreptă către scări, lăsând-o pe Andrea în urma ei. Urcară cu grijă, apoi intrară pe un alt hol lung şi întunecat la etajul al doilea, unde la capăt, femeia deschise o uşă. O lăsă pe Andrea să intre, aprinse lumina, puse bagajele pe un covor oriental uzat, se întoarse şi plecă fără să rostească vreun cuvânt.

După şocul iniţial pe care-l avusese la intrarea în casă, Andrea observă că încăperea, deşi cam sărăcăcioasă, era exact cum se aşteptase. Se aşeză lângă valizele ei şi privi în jur. Patul vechi, deşi cândva elegant, era acoperit cu o cuvertură curată dar veche. Lampa cu ciucuri de pe masă, draperiile, marmura acum crăpată, fuseseră şi ele cândva elegante.

manieră plină de laşitate, spuneau ziarele, dar Andrea nu putuse accepta niciodată acea sentinţă. Paolo ţinuse prea mult la viaţă ca să-i pună capăt voit. Credea că Paolo fusese ucis şi că uciderea lui avea legătură cu bijuteriile familiei Cappello.

În ziua înmormântării lui Paolo, în vreme ce se întorcea de la cimitirul San Michele în gondolă, Andrea îşi aminti ceva.

Paolo îşi susţinuse mereu nevinovăţia, dar chiar cu câteva zile înainte de moartea lui, el devenise convins că i se înscenase acel proces. Petrecuse ore gândindu-se la această posibilitate, până când găsise că ar fi implicaţi trei bărbaţi în toată afacerea. Scrisese numele lor pe o listă pe care o închisese în seiful cu bijuterii. Pe atunci, Andrea considerase că acela fusese gestul unui om disperat; dar acum, ele deveniseră siguranţa ei.

Andrea coborî din gondolă, străbătu străzile până ajunse la magazinul cu bijuterii. Fără să se dezbrace de haina neagră şi să-şi îndepărteze vălul de doliu, traversă

magazinul până ajunse la seif şi îl deschise. Acolo era lista scrisă de Paolo însuşi.

Şi-i trebuise Andreei mai mult de un an pentru a-i găsi pe bărbaţii de pe listă. Iar acum, cel din urmă nume reprezenta ultima ei speranţă: Carl Neville. Un colecţionar obsedat care căzuse la pat înainte de a izbucni scandalul Cappello, dar ale cărui tranzacţii aveau loc în continuare, probabil prin intermediul altui bărbat. Iar dacă acel bărbat făcea parte din lumea bijuteriilor, dacă era omul de încredere al lui Neville

Putea fi acel bărbat Zach Prescott? Andrea se afla acolo tocmai pentru a afla.

Capitolul 3

Andrea merse până la capătul stâncilor, care se continuau în mare formând o barieră. Nu mai putea înainta iar fluxul se apropia din ce în ce mai mult, trimiţând valuri ce-i mângâiau picioarele goale. În timp ce se întorcea, ea observă că urmele lăsate pe nisip fuseseră şterse de valuri, la fel cum amintirile ei despre Paolo Rafaello începuseră să se estompeze. Numele acelui bărbat, cândva atât de drag ei, se întunecase în memoria ei.

În primele luni de la moartea lui Paolo, ea îşi concentrase atenţia, deşi era devastată, pentru a dovedi faptul că Paolo fusese ucis şi a salva afacerea soţului ei. În cele din urmă, eşuase pe ambele planuri, lăsând în urmă locul pe care cândva îl iubise şi unde brusc, devenise o paria.

Cu toate acestea, ea încă era obsedată de acea listă. Primul nume era foarte cunoscut, fiind cel al unui infractor notoriu care trăia de pe urma obiectelor furate. Atunci când ea îi dăduse de urmă, el era închis. Refuzase s-o vadă. Cel de-al doilea era tot un veneţian, necunoscut ei, pe care-l descoperise în cele din urmă, după săptămâni de cercetări. Părăsise ţara chiar în ziua când Paolo fusese arestat şi de atunci nu mai fusese văzut. Andrea era sigură că ultimul bărbat de pe listă era un colecţionar. Nu auzise niciodată de el şi nu putuse afla nimic despre el, însă toate astea n-o împiedicaseră în căutarea lui. Mulţi colecţionari

păstrau secretul tranzacţiilor lor şi adesea rămâneau anonimi. Într-o zi, avea să afle cine era acel bărbat. Dar nu prea curând şi nu în Veneţia, întrucât ea nu mai putea locui acolo.

Hotărârea Andreei de a păstra magazinul şi de a rămâne în Italia fusese învinsă de raţiunea ei. Mai erau clienţi fideli şi prieteni care-i apreciau talentul, dar nu suficienţi, iar creditorii lui Paolo se năpusteau asupra ei ca vulturii, cerând plata facturilor de mult neachitate. În cele din urmă, ea vânduse. Cu puţinii bani care-i mai rămăseseră se întoarse în America, graţie ajutorului lui Carter Logan, o adevărată rază de lumină în viaţa ei întunecată.

Istoria lui Paolo Rafaello rămase întipărită în cronicile lumii bijuteriilor. Chiar şi cu recomandarea lui Carter, era evident că nimeni nu voia s-o angajeze pe soţia unui hoţ. Carter avea soluţia la rezolvarea acestei probleme, însă Andrea era îngrozită de ea. Trecuseră trei săptămâni întregi până să se acomodeze cu ideea.

În cele din urmă, ea acceptase. Se va folosi de numele ei de domnişoară şi nu va mai pomeni nimic despre Paolo şi de Veneţia, până când – iar asta nu i-o spusese lui Carter – îl va găsi pe ultimul bărbat de pe listă.

Dar, chiar şi cu numele de Andrea Thornton, ea nu reuşi să-şi găsească prea uşor de lucru. Deşi era bine pregătită, nu putea menţiona anii ei de experienţă, fără a menţiona Veneţia şi astfel, a-şi dezvălui identitatea. În cele din urmă, ea găsise un post într-o galerie de artă şi rămăsese în umbră, aşteptând…

Iar acum, aşteptarea ei luase sfârşit. Andrea se aşează pe scări, îşi scutură nisipul de pe picioare şi se încălţă cu sandalele. Apoi, începu să urce scările. Urcă cu mai multă uşurinţă însă avu grijă să nu se mai uite în jos. Îi va lua timp până va urca dealul, dar marea, nisipul şi aerul o înviorară. Plimbarea îi prinsese bine şi o făcu să-şi amintească de motivul pentru care se afla pe această insulă.

Andrea se opri să-şi tragă sufletul în vârful dealului

apoi intră în grădină îndreptându-se către salon. Uşa era închisă. Ciocăni în geamul uşii însă nimeni nu răspunse. Se gândi că era o casă ciudată, în timp ce înainta pe potecuţă; şi în mod sigur nu era deloc primitoare. Încercă să intre pe altă uşă, dorind să evite uşa din faţă unde era sigură că avea s-o întâlnească pe Harriet cea irascibilă. Uşa aceea era deschisă, dând într-un antreu către hol. Îndreptându-se spre scări, Andrea auzi o voce. O recunoscu imediat ca fiind a lui Dorian. Apoi, auzi cealaltă voce, a unui bărbat. Se opri, ţinând mâna pe balustradă. Un val de căldură o învălui. Se apucă cu ambele mâini de balustradă. Îşi reveni încet, dar era încă tulburată. Nu se aşteptase ca el să vină atât de curând.

O văzu pe Harriet pe hol, îndreptându-se către ea. Cu rapiditate, Andrea se linişti şi începu să urce scările, încercând să-şi ascundă tulburarea. Dar de ce era atât de tulburată, se întrebă în sinea ei, de vocea unui bărbat pe care-l văzuse doar o singură dată?

Se grăbi să ajungă în camera ei pentru a se schimba şi pentru a se pregăti pentru cină, răspunzându-şi în acelaşi timp întrebării: el reprezenta cheia căutărilor ei. Andrea suferise întotdeauna de o oarecare inconştienţă aproape copilărească alegând mereu calea cea mai dificilă pentru a răzbi, aşa cum alesese poteca cea mai dificilă pentru a coborî pe plajă.

Cu toţii o aşteptau în salon care era mare şi pătrat, cu ferestrele franţuzeşti deschise în noapte. În celălalt capăt al camerei se afla un pian. Andrea se întrebă când fusese folosit ultima oară. Deşi ieşit din uz, totuşi oferea camerei o notă de eleganţă.

Vântul bătu mai cu putere, umflând draperiile şi deranjând părul lui Dorian care se dădu într-o parte prinzându-şi şuviţele de păr ieşite din cocul de la ceafă. Ceva la ea era diferit. Rachel însă, era neschimbată; stând întinsă pe canapea, semăna cu o cioară, în hainele ei de doliu.

Andrea sesiză schimbarea subtilă a lui Dorian şi nedumerirea lui Rachel, dar nu le dădu prea mare

importanţă. Nu reuşi să descrie prea bine scena din faţa ei, întrucât privirea nu-i fusese atrasă în mod deosebit de femei, ci de bărbat.

El se afla lângă bar, turnându-şi ceva de băut.

Nimeni nu se mişcă, nimeni nu-şi vorbi un timp, apoi, brusc, vântul bătu cu putere umflând draperiile şi mişcând un ziar de pe măsuţă. Dorian se întoarse să închidă fereastra. Rachel se aplecă să ridice ziarul. Tăcerea luă sfârşit. Zach zâmbi şi îşi ridică paharul în semn de salut.

— Ţi-am spus că voi veni să te verific, începu el. Îmbrăcat în nişte pantaloni de culoare deschisă şi o cămaşă de bumbac cu mânecă scurtă, descheiată la gât, era diferit de omul de afaceri pe care-l întâlnise Andrea la New York. Cu toate astea, ochii erau aceiaşi: reci, cenuşii, critici.

Când îi auzi vocea şi îşi reveni, Andrea se simţi tulburată de sentimentele pe care le încerca faţă de acel bărbat care-i putea fi foarte bine adversar. El avea o oarecare legătură cu tragedia de la Veneţia; cu toate astea, ea se simţea atrasă de el.

Zach îi întinse băutura lui Dorian, apoi o întrebă pe Andrea:

— Ce ai dori să bei?

Înainte ca Andrea să poată răspunde, Rachel interveni:

— Vom avea vin la cină, care cred că este deja pregătită. Ea se uită la uşă unde se afla Harriet care anunţă tăcută masa.

Dorian îi privi cu rapiditate pe Zach şi pe Andrea, puse paharul jos şi o urmă pe Rachel în salonul unde se servea cina. Zach îi oferi braţul Andreei. Era, în mod evident, amuzat. Andrea îşi dădu seama că în cele mai dificile situaţii, Zach ar fi reuşit să rămână pe poziţie, totuşi, în timpul cinei, el nu-i îngădui lui Rachel să-l irite.

Andrea îşi trecu mâna pe sub braţul lui şi simţi o căldură plăcută. Această căldură provenea din contactul pielii lui cu degetele ei delicate şi reci. Şi o zăpăcise teribil, fiind conştientă de faptul că putea s-o îndepărteze

de la scopul ei. Înţepenită, ea i se alătură, hotărâtă să-şi potolească tulburarea dar conştientă de faptul că nu-şi putea potoli inima care bătea cu putere. Comportamentul ei contrasta evident cu respiraţia regulată a lui Zach şi mersul domol şi cadenţat al celor două femei din faţa lor.

Zach îi oferi Andreei locul din dreapta lui, faţă-n faţă cu Rachel, iar Dorian se aşeză în celălalt capăt al mesei. O dată ce se aşezară, Andrea reuşi să se relaxeze, concentrându-se asupra cinei. Cina fu servită de Harriet şi de un alt servitor tânăr şi era delicioasă.

La complimentul Andreei, Rachel îi răspunse:

— Fratele meu insista întotdeauna ca masa să fie delicioasă…

— Da, se serveau întotdeauna fructe de mare, o întrerupse Dorian.

— În fiecare zi aveam câte un meniu diferit, continuă Rachel ignorând-o pe Dorian.

Dorian dădu din umeri, lăsându-l pe Zach să continue conversaţia. El vorbi despre insulă, povestindu-i Andreei despre istoria şi oamenii locului. Sarcastică, Rachel îşi făcea cunoscute părerile cu care Dorian nu era deloc de acord. De-a lungul cinei, Andrea nu făcu decât să întrebe despre celelalte feluri de mâncare care se serviseră la conacul Drogo. Oare Dorian şi Rachel se înţepaseră la fel când la masă era Carl Neville? Sau prezenţa lui Zach Prescott aducea acea stare de tensiune?

Când cafeaua fusese servită, Dorian îşi îndreptă atenţia către Zach.

— Povesteşte-ne despre călătoria ta în Brazilia. Primind drept răspuns o ridicare din umeri, Dorian îi spuse Andreei: Zach al nostru este un neastâmpărat. Niciodată nu i-a plăcut munca de birou. Nici nu stă pe gânduri când e vorba să zboare cu avionul şi să se întâlnească cu un agent, chiar şi în mijlocul junglei, sau să meargă cu barca pe vreun râu învolburat pentru a pune mâna pe un diamant. Zach şi-ar asuma orice risc… pentru afaceri.

Privirea din ochii lui Dorian era jucăuşă, chiar un pic maliţioasă. Andrea nu putea să facă speculaţii, însă simţi

că ceva se petrecea între Dorian şi Zach, exista o tensiune mult mai subtilă decât cea dintre cele două femei ale familiei Neville.

Într-un fel, ea îşi dădu seama că Dorian nu exagera cu nimic faptele lui Zach. Ceva la Zach, privirea lui fermă dar blândă, îi spunea că văzuse mult mai multe decât oricine altcineva. Urmele fizice reprezentau proba cea mai evidentă: pielea întunecată, ridurile din jurul ochilor, cicatricele. Dorian avea dreptate: Zach era un om de afaceri neobişnuit. Era în acelaşi timp o persoană care vorbea foarte puţin despre sine. Andrea îşi dădu seama că nu va afla nimic din faptele lui, nici în acea noapte şi nici în alta.

Ea avea dreptate. Când, în cele din urmă, el vorbi, cuvintele lui fură o negare.

— Nu risc nimic, Dorian. Fac tot ce este necesar ca afacerile mele să aibă succes. Este un obicei din care alţii ar trebui să înveţe.

— Ce vrei să spui cu asta, Prescott? îl întrebă tăios Rachel.

— Exact ce-ţi închipui, mătuşă. Cu cât mă voi implica mai mult în corporaţia Neville Limited, cu atât mai curând voi dovedi că am dreptate.

— Nu doresc să discut despre afaceri acum, Prescott, îi răspunse

Rachel, şi mai ales, nu în prezenţa străinilor. Andrea încercă să-şi ferească privirea şi să pară că nu este interesată. De fapt, discuţia chiar o fascina, şi îi păru rău când Rachel părăsi camera, foarte tulburată, fără a se mai deranja să-şi scârţâie scaunul pe podea când îl băgă sub masă. Andrea fu sigură că acela era un obicei de-al ei, mai des manifestat în faţa străinilor.

După zâmbetul de pe buze, era evident că Dorian se bucura de fiecare moment al confruntării dintre Zach şi Rachel. Andrea era sigură că Rachel, din cauza adoraţiei faţă de fratele dispărut, nu se înţelegea deloc nici cu Dorian nici cu Zach. Ce simţeau ei unul faţă de altul, ea nu-şi putu da seama. Rachel nu manifestase decât un

dispreţ faţă de Andrea care, de-a lungul serii, află şi mai multe ciudăţenii despre locatarii conacului Drogo.

Ea se întoarse alături de Dorian şi Zach în salon, acolo unde-i aştepta, aşezată pe canapea, Rachel. După câteva minute stânjenitoare, Andrea se hotărî să-i lase pe cei trei membri ai familiei să discute despre problemele lor personale, timp în care ea avea să facă o plimbare prin grădină.

Grădina avea un aer straniu, probabil din cauza tufişurilor care lăsau umbre ciudate pe pământ. Hotărâtă să-şi continue plimbarea, Andrea înaintă pe potecă, urmărind umbrele care se desprindeau în urma sau înaintea ei, până când în cele din urmă ajunse la terasă.

Ea se lipi de zidul de piatră înalt de lângă fereastră şi ascultă vocile care se auzeau în noapte. Probabil că vorbeau despre afacerile lui Neville. Iar Andrea trebuia să afle orice. Se apropie şi mai mult de uşile deschise.

Rachel încă mai vorbea de fratele ei.

— Aluzia ta în timpul cinei, când ai afirmat despre Carl că ar fi fost neglijent în conducerea lui Neville Limited…

— N-a fost o aluzie, mătuşă. Vocea lui Zach era stăpânită, probabil aceeaşi voce pe care o folosea în nenumăratele lui întâlniri de afaceri de-a lungul şi de-a latul lumii. Corporaţia este în pragul falimentului, îi spuse el cu răceală. În ultimii ani de viaţă, unchiul meu a neglijat continuu afacerile corporaţiei.

— A fost bolnav în toţi aceşti ani, dar din fericire pentru noi, s-a ocupat în continuare de colecţie, sporind-o. Vânzarea acelor bijuterii va pune pe picioare corporaţia, iar averea va rămâne intactă. Asta numai în cazul în care… în care vom vedea colecţia gata catalogată.

— Dacă corporaţia va fi salvată, asta se va datora acelor oameni care s-au implicat în realizarea acestui scop, o corectă Zach pe mătuşa lui. Cât despre bijuterii, va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla.

Vocea muzicală a lui Dorian se făcu auzită.

— Cred că Rachel are câteva îndoieli privitoare la

credibilitatea Andreei.

— Eu am angajat-o. Iar ea îşi va duce la bun-sfârşit munca. Aceasta fusese hotărârea lui Zach şi nimeni nu comentă.

— Trebuie să fii de acord cu Rachel, continuă Dorian, această Andrea e cam misterioasă, nu face nicio referire privitoare la experienţa ei anterioară.

Andrea nu reuşise, totuşi, s-o păcălească pe Dorian; dincolo de frumuseţea aceea dezarmantă, se ascundea o curiozitate care nu fusese satisfăcută. Dar, dintre toţi cei trei potenţiali moştenitori, ea era cea mai plăcută.

— E prea tânără pentru o asemenea muncă, spuse Rachel neînduplecată.

— Dar este o tânără de treabă şi foarte atrăgătoare, admise Dorian. Andrea începu să se simtă stânjenită dar nu îndrăzni să plece, de teamă să nu piardă ceva, indicii ce ar putea rezolva misterul care învăluia conacul Drogo.

— Are o frumuseţe renascentistă, adăugă Dorian.

— Iar dacă se întoarce de la plimbare, probabil că ar asculta fiecare cuvânt al acestei discuţii, le reaminti Zach.

Dorian râse scurt.

— Probabil că în acest fel ar afla şi ea că cei de la conacul Drogo nu sunt ceea ce par a fi.

Atunci, Andrea se îndepărtă de fereastră. Ei spuseseră tot ceea ce avuseseră de spus, şi nu reuşiseră decât s-o zăpăcească şi mai mult. Nu-şi putea da seama ce intenţionase să spună Dorian. Probabil că era vorba despre un alt secret al acelei case întunecate şi neprimitoare.

Capitolul 4

Noaptea fără nori făcu loc unei dimineţi senine care parcă anunţa aventura ce avea să vină. Astăzi, Andrea urma să vadă colecţia; astăzi, urma să înceapă căutarea bijuteriilor Cappello. Era sigură că le va găsi acolo. Ea avea să se străduiască să nu se arunce într-o căutare frenetică, ci doar să-şi facă treaba, să catalogheze colecţia cu mare atenţie şi în acelaşi timp să se uite după bijuterii. Începu să se îmbrace, mişcările ei precise şi încete nedând de gol nerăbdarea pe care o simţea.

— Cum vei ajunge la Windsor în dimineaţa asta? Dorian era singură în salon iar întrebarea pe care i-o puse Andreei o surprinse pe aceasta din urmă care se aşteptase ca toate pregătirile pentru a fi dusă la bancă să fie de fapt deja făcute.

— Nu ştiu, spuse ea în timp ce-şi turna cafeaua. Am presupus că… Nu reuşi să-şi termine fraza. Nu ştia ce să spună. Se afla din nou în aceeaşi situaţie stânjenitoare ca la început. Poate că David Marlowe avea s-o salveze. Cineva trebuia s-o facă!

— O voi duce eu pe Andrea în oraş. Zach stătea în pragul uşii. Iar pe viitor, vom găsi noi o soluţie. Mă vei găsi în bibliotecă atunci când eşti gata de plecare. El dispăru la fel de repede şi silenţios

cum apăruse, astfel încât Andrea nu mai apucă să-i mulţumească.

— Ei bine, spuse Dorian aproape iritată. Zach se face cu siguranţă folositor. Rareori se comportă aşa şi se deranjează pentru cineva.

— Sunt angajata lui, Dorian, răspunse Andrea, puţin nedumerită, mai întâi pentru că nimic nu fusese aranjat dinainte şi apoi, pentru că Dorian părea atât de surprinsă de ofertă. Dacă nu ajung în oraş, nu pot să-mi fac treaba.

— Bineînţeles, răspunse Dorian. Dar nu era nevoie ca Zach însuşi să te ducă. Servitorul ar fi putut s-o facă foarte uşor. Privirea lui Dorian deveni speculativă. Spuneai că l-ai întâlnit pe Zach doar o singură dată la New York?

— Da, răspunse Andrea, hotărâtă să nu accepte provocarea lui Dorian.

Nu-i plăcea răceala care se instalase între ele de când apăruse Zach; voia să reînvie amiciţia care apăruse între ele înainte de a veni el.

— Nu l-am văzut decât cu ocazia interviului. Dorian… începu ea din nou, amintindu-şi cum discutau ele când ea o considerase pe acea femeie prietena ei. Poate că am putea ieşi la o plimbare pe plajă mai târziu, când mă voi întoarce. M-aş bucura de compania ta.

— Nu cred, spuse Dorian. Nu-mi plac plimbările pe plajă.

— Dar credeam…

— Du-te acum… o întrerupse Dorian. Nu-l face pe Zach să te aştepte.

— Nu, desigur, răspunse Andrea în timp ce-şi termină cafeaua şi se ridica să plece, întrebându-se care era motivul acestei răceli.

Dorian nu putea fi geloasă pe ea. Andrea clătină din cap, în timp ce mergea pe hol către bibliotecă. Toate se schimbau din oră în oră la conacul Drogo. Tocmai când credea că se lămurise, apăruseră probleme noi.

Uşa bibliotecii era deschisă. Andrea păşi înăuntru. Era o dimineaţă însorită iar Zach trăsese toate draperiile, lăsând lumina soarelui să inunde camera. El stătea la birou. Cicatricea de pe bărbia lui părea mai adâncă, mult mai evidentă ca înainte. Ochii păreau mai întunecaţi, mai cercetători, mai misterioşi ca niciodată. Cămaşa pe care o purta era asemănătoare celei din ziua precedentă, doar că era de un albastru-pal. Pielea lui părea mai bronzată şi pentru prima oară Andrea îi observă muşchii puternici ai braţelor. El părea să nu fi observat sosirea ei, continuând să lucreze, scriind repede pe paginile unui carnet. În timp ce scria, muşchii braţelor i se încordau sub pielea arămie. Ea îl privi fascinată până când Zach ridică ochii.

El îi zâmbi fără să-i vorbească, puse carnetul deoparte şi se rezemă de scaun.

— Dacă eşti prea ocupat, Dorian va ruga servitorul să mă ducă la bancă.

— Prostii, spuse Zach, ignorând sugestia. Oricum mergeam în oraş. Luă o foaie din carneţel şi o puse într-un dosar. E al corporaţiei Neville Limited, explică el.

— Crezi că mai poate fi pusă pe picioare? întrebă ea interesată.

— Cu greu, răspunse el, în timp ce închidea dosarul. Eşti pregătită? Se ridică în picioare.

— Voi avea nevoie de registru.

El încuviinţă dar nu schiţă niciun gest.

— Este în sertarul din spatele tău.

Era evident că el nu dădea semne să se dea la o parte şi ea nu avea loc să treacă fără să-l atingă. Zach ştia acest lucru şi totuşi, nu se mişcă. Ea îi putea auzi respiraţia. Se opri, se întoarse către perete şi apoi alunecă pe lângă el repede, simţind fiecare loc în care trupurile lor se atinseseră, spatele ei de pieptul lui, fesele ei de pulpele lui. O dată ajunsă la sertar, ea respiră adânc, scoase cheia, deschise sertarul şi luă registrul. El tot nu se mişcă. Ea se întoarse să-l privească cu ochi rugători, cu chipul încă îmbujorat din pricina contactului.

Zach zâmbi uşor apoi se dădu la o parte. Totul se terminase. Se eliberase de el. În timp ce ea încercă să spună ceva, privirea lui căzu pe registru şi pe cheia din mâna ei.

— Nu-ţi asumi niciun risc, nu? Ai grijă de orice informaţie.

Andrea, bucuroasă de orice răgaz, îi răspunse în acelaşi fel ca şi lui Dorian.

— Nu vreau să ofer informaţiile fragmentat şi aştept ca ele să fie complete. Între timp…

Luă cheia şi o strecură în buzunarul fustei.

— Adică nu voi avea un raport zilnic?

Ea îl privi cu curaj, acum fiind o distanţă între ei.

— Va trebui să aştepţi la fel ca ceilalţi.

— În acest caz, cel mai bine ar fi să te duc în oraş, spuse Zach traversând camera cu paşi mari şi adăugând peste umăr: Sunt un tip tare nerăbdător.

O conduse pe drumul de munte, într-o maşină sport, iar ea putu observa ce pierduse când venise la conac cu o seară înainte. Uliţa îngustă nu era chiar atât de mică precum şi-o imaginase ea, iar copacii care-o mărgineau nu erau atât de ameninţători, ci luxurianţi şi frumoşi, acoperiţi de flori multicolore. Când drumul se mai lărgi, ea avu o privelişte minunată a Caraibelor, apoi merseră pe un drum de unde se putea vedea marea.

Maşina înainta cu viteză, iar vântul le înăbuşea cuvintele, determinându-i să facă apel la gesturi. Zach îi

arătă cu degetul una din cele mai frumoase privelişti, iar Andrea încuviinţă din cap în semn de apreciere. Tot timpul drumului râseră şi se înţeleseră bine. Andrea se întristă atunci când în zare apăru oraşul Windsor, care aducea cu el civilizaţia şi aglomeraţia: biciclete, motoscutere, oameni. Zach încetini viteza iar ei putură vorbi, însă intimitatea care apăruse între ei dispăruse.

El o reînvie atunci când opri în dreptul unui semafor, aproape de un vânzător de flori. Zach scoase din buzunar câteva monede şi i le dădu vânzătorului.

— Ia să vedem ce alegem, spuse el râzând. Şi alese un braţ de anemone sălbatice. Le puse în poala Andreei. Dumnezeu ştie ce vom face cu ele, mai adăugă.

— Probabil că nu se vor ofili până diseară şi le vom pune pe masă la cină.

— Sunt o grămadă care cresc sălbatic în jurul conacului, comentă Zach, dar Andrea le puse cu grijă pe bancheta din spate a maşinii, mişcată de gestul lui. Ea scoase câteva din buchet şi le prinse în bentiţa care-i prindea părul. Se întoarse către Zach şi-i zâmbi.

— Minunat, spuse el încet. Ea era îmbrăcată într-o fustă şi o bluză din bumbac, nu se machiase decât foarte puţin, iar faptul că-şi prinsese părul la spate o făcea atât de tânără şi proaspătă încât el o privi din nou.

— Minunat, repetă el, iar Andrea fu plăcut impresionată.

Cele două bănci, judecătoria, poşta, celelalte clădiri şi magazine, toate erau zugrăvite în culori pastelate. Era un oraş în albastru, roz şi galben, fermecător în lumina soarelui. Un oraş calm şi liniştit.

Banca unde mergeau ei era construită pe colţ, puţin diferită de celelalte clădiri. Era mult mai impunătoare, mai respectabilă, amintind de zilele glorioase ale insulei St. Michael, pe vremea când aparţinuse Imperiului Britanic. Când ajunse înăuntru, realiză că impresia ei fusese corectă. Banca era foarte englezească iar ea află că preşedintele băncii primise titlul de Cavaler din partea reginei.

Era uşor de înţeles de ce Carl Neville alesese acea instituţie pentru a găzdui colecţia de bijuterii. Era evident că acolo s-ar fi aflat în siguranţă, între acele ziduri austere.

— Te las să-ţi faci treaba şi vin să te iau pe la ora optsprezece.

— Vei sta în oraş toată ziua? întrebă ea.

— Am nişte întâlniri în dimineaţa asta, dar va trebui să mă întâlnesc la conac cu administratorul plantaţiei de cafea.

— Nu-ţi va fi incomod să te întorci?

— Deloc, răspunse Zach. De altfel, nu te pot lăsa singură în Windsor, nu-i aşa? Vom găsi un mijloc de transport pentru restul săptămânii. Între timp, te voi prezenta preşedintelui băncii.

Un bărbat înalt cu pielea măslinie traversă mozaicul alb-negru al pardoselii, cu mâna întinsă.

— Dragul meu Zachary!

— Sir George. Ce bine-mi pare să vă văd! Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, iar Zach se întoarse către Andrea. Sir George Burton, iar aceasta este Andrea Thornton. Ea va cataloga averea lui Carl. Sunt sigur că-i veţi acorda întreaga dumneavoastră cooperare.

— Desigur. Mă voi ocupa de asta personal. Urmaţi-mă, domnişoară Thornton, şi vă voi arăta camera de lucru. Între timp, Zach, opreşte-te pe la biroul meu înainte de a pleca. Am câteva scrisori pentru tine.

Andrea îl urmă pe preşedintele băncii spre capătul culoarului şi apoi în ascensor. Camera de lucru se afla la etajul al doilea.

Paznicul scoase inelul de chei şi descuie uşa. Camera era mică şi fără ferestre, mobilată cu o masă şi un scaun.

— Mă tem că e cam austeră, se scuză Sir George, dar se învecinează cu seiful.

Andrea încuviinţă, în ciuda faptului că detesta să fie închisă într-o cameră ce semăna cu o celulă, în timp ce afară lumea era inundată de căldură şi culoare.

— Va trebui de asemenea să vă verificăm lucrurile personale. Andrea încuviinţă din nou. Sir George era prea

politicos pentru a folosi cuvântul „percheziţie”, dar asta fu exact ceea ce făcu tânărul paznic, cercetând conţinutul poşetei Andreei, al diplomatului în care ea pusese registrul de la conacul Drogo, lupa ei de bijutier, cele câteva cărţi în domeniu, ochelarii ei speciali, periile şi cârpele de şters praful.

— Trebuie să vă spunem că acest lucru se va întâmpla în fiecare zi, când veniţi şi când plecaţi. E foarte nepoliticos, dar securitatea e mai presus de orice. Burton dădu din umeri, iar Andrea îl asigură că înţelesese.

— Iar acum, să vă arătăm bijuteriile. El îi făcu semn paznicului, care reapăru imediat cu o casetă mare, încuiată.

— Sunt cinci astfel de casete, explică Sir George. Dar cred că este mai înţelept să vi se aducă pe rând. Nu se află într-o anumită ordine, căci Carl obişnuia să le pună la întâmplare, dar văd că aveţi un catalog al lor.

— Da, încuviinţă Andrea. Le-am trecut pe listă în ordine cronologică, deci nu e decât o chestiune de…

Paznicul deschise caseta, iar Andrea zări ceva de necrezut. Aceasta era plină cu săculeţe de piele neetichetate.

— Carl nu era foarte ordonat, spuse Sir George fără a fi nevoie.

— Sunt etichetate înăuntrul săculeţelor?

— Nu cred, răspunse el.

— Vafio zi lungă, anunţă Andrea, aşezându-se la masă şi scoţându-şi echipamentul, ştiind că va fi mai mult decât o zi obişnuită de muncă. Scoase din casetă un săculeţ de piele, pe care-l deschise, curioasă.

Un zâmbet strălucitor apăru pe faţa oacheşă a lui Sir George când văzu că Andrea era intrigată.

— Vă las să munciţi, spuse el. Salutând paznicul, Sir George închise uşa, lăsând-o pe Andrea închisă în spatele unei bariere de lemn şi sticlă.

Nu-l auzise plecând. Goli săculeţele pe cârpele ei, fiind adâncită în contemplarea superbei bijuterii care strălucea acolo.

Era un inel cu un safir mare înconjurat de diamante, montat în aur filigranat. Andrea găsi cu uşurinţă inelul pe lista ei. Cumpărat fiind cu câţiva ani în urmă, data din secolul al XIX-lea. Datarea era probabil corectă, însă ea era mai mult interesată de felul cum era tăiată piatra.

Examină în lumină piatra, tăiată în cincizeci şi şapte de faţete. Când o examină cu lupa, nu găsi nicio imperfecţiune, dar safirul era prea adânc tăiat, capacitatea lui de a reflecta lumina fiind mult diminuată. În loc să strălucească orbitor, era aproape mat.

Andrea privi lista, notând preţul pe care Neville îl plătise. Nu prea mult pentru o piatră perfectă şi totuşi, prea mult pentru una tăiată prost. Se uită din nou la data achiziţiei. O cumpărase la începuturile sale de colecţionar. Probabil, o greşeală de începător. Andrea notă ceva pe plic şi o adăugă listei ei.

Următorul săculeţ scoase la iveală o broşă cu pietre preţioase asemănătoare unor picături de sânge îngheţate pe o folie de platină. Inima Andreei începu să bată cu putere în timp ce ea privi rubinele. Găsi cu uşurinţă nota în registrul ei, apoi ridică broşa ca s-o privească din nou.

Acelea nu erau rubine. Ea ştia acest lucru înainte de a le privi cu lupa. Erau nişte pietre asemănătoare cu rubinele. Signor Farnese îşi avertizase elevii despre pietrele care semănau între ele şi care ar fi păcălit cu uşurinţă un ochi neformat: corindonul galben care semăna cu topazul, topazul albastru confundat cu acvamarinul, şi cele din mâna ei imitau rubinele.

Insistenţele lui fuseseră convingătoare. Andrea parcă-i auzea glasul: „Foloseşte-ţi ochii. Foloseşte-ţi capul, signorita. Reputaţia ta depinde de asta”.

Aceste pietre preţioase erau uşor de confundat. Aşa-zisul rubin al prinţului Negru din Coroana Angliei se dovedise a fi un fals, astfel încât nu era surprinsă de greşeala lui Neville. Şi totuşi, cum rămânea cu cel care le vânduse? Verifică din nou registrul, citind caracteristicile bijuteriei: broşa din rubine şi perle în platină, în formă de inimă, data din anul 1850. De fapt, nu era altceva decât o

frumoasă piesă victoriană, cu rubine false şi perle de cultură. Andrea se încruntă în timp ce corectă nota din registru. Averea de care vorbea Rachel, sigur nu era alcătuită din acele bijuterii pe care le văzuse până atunci.

Punând la locul ei broşa, ea se gândi la acele rubine, pietre perfecte, cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată: colierul Cappello. Rubinele roşii ca sângele, cu interstiţii din diamante, făceau colierul nepreţuit; istoria lui răsunătoare, spălată în sânge roşu ca rubinele însele îl făcea legendă.

Bijuteriile Cappello datau din secolul al XVI-lea, când ducele Francesco de Medici o zărise pe frumoasa Bianca Cappello. Faptul că frumoasa veneţiană era măritată cu un tânăr florentin nu însemna nimic pentru hotărâtul şi crudul de Medici. O făcuse amanta lui şi a prezentat-o cu minunatul lui colier, care era cea mai valoroasă proprietate a lui. Prima lor întâlnire dovedise că pasiunea Biancăi o egala pe cea a lui Medici. La scurt timp după asta, soţul ei fusese găsit mort pe o uliţă mărginaşă, ucis de o bandă de cuţitari. Căsătoria urmaşe după o perioadă de doliu foarte scurtă.

Bianca a trăit mult, dar n-a avut niciun copil, iar colierul, împreună cu cerceii din diamante şi rubinele de Medici, adăugate la set de către soţul ei adorat în ziua nunţii lor, a fost revendicat de rudele din Veneţia. Minciuni, mită, luptă între membrii aceleiaşi familii şi cel puţin o crimă în plus au contribuit la naşterea misterului care învăluia aceste bijuterii. Patru secole mai târziu după ce Medici pusese pentru prima oară colierul de rubine şi diamante în jurul gâtului alb al amantei lui, Paolo Rafaello a fost acuzat că ar fi copiat şi furat bijuteriile, iar din cauza lor a murit.

Ieşind din reveria în care se cufundase, Andrea se întoarse la munca ei. Era tentată să se grăbească, să golească toate săculeţele, să caute printre ele, apoi prin celelalte săculeţe din toate celelalte casete, până când ar fi găsit colierul, despre care era sigură că era acolo.

Andrea se opri. Tentaţia era mare, dar trebuia să-şi

îndeplinească munca. Regulile băncii ar fi oprit-o de la un asemenea gest, de vreme ce o singură casetă putea fi deschisă o dată. Dacă ar fi făcut o schimbare a regulilor, ar fi dat de bănuit aici, şi inevitabil la conacul Drogo. Şi totuşi, nu putea rezista curiozităţii de a se uita în acele casete.

Se duse la uşă să se uite pe geam. Paznicul nu se vedea pe nicăieri. Ea îşi întinse cârpele peste tot şi goli săculeţele cu mâinile tremurând, dar după o cercetare scurtă, nu descoperi nimic. Bijuteriile Cappello nu era acolo. Resemnată, începu să umple la loc fiecare săculeţ. Văzu câteva pietre deosebit de interesante în căutarea ei rapidă, dar inima îi bătea încă cu putere pentru ce avea să vină. Câte ore, câte zile trebuiau să treacă pentru ca ea să găsească ceea ce căuta?

Andrea nu se gândi la posibilitatea ca Neville să fi cumpărat bijuteriile pentru ca apoi să le vândă altui colecţionar. Potrivit notelor lui, nu vânduse niciuna din achiziţiile lui, şi zelos cum era, n-ar fi dat din mână o asemenea bijuterie cum era cea Cappello. Ceva mai târziu, se auzi soneria iar paznicul deschise uşa.

— A venit domnul Marlowe, spuse el pe un ton baritonal. Vă roagă să prânziţi cu el.

Andrea era aşa de prinsă de munca ei, încât fu pe punctul de a refuza. Apoi se gândi la David Marlowe şi la sinceritatea lui. Prânzul cu el va fi, de fapt, un moment de relaş faţă de mesele încordate de la conac.

Îmbrăcat impecabil, într-un costum kaki şi o cămaşă galben-pal, David o conduse pe Andrea afară din bancă, ieşind pe strada aglomerată şi ajungând la o terasă. Mesele erau aşezate sub ramurile copacilor şi pentru prima dată, ea se simţi bucuroasă că venise acolo. David se arătase la fel de deschis şi de prietenos cum fusese şi în seara când o luase de la aeroport…

Felul lui calm de a fi se potrivea perfect cu meseria de avocat pe care alesese să o practice pe o insulă îndepărtată cum era St. Michael. Andrea se întrebă care fusese motivul şi se hotărî să-l întrebe în timpul mesei.

— Eu nu vreau vin, îi aminti ea, când el comandă meniul. Am nevoie de toată puterea de concentrare pentru a cataloga colecţia lui Carl Neville.

David încuviinţă, în semn de înţelegere.

— Notiţele lui Carl nu erau prea concludente. Cel puţin asta am văzut noi. El n-o întrebă nimic, nici despre probele referitoare la colecţie şi nici nu se oferi s-o ajute. Pentru asta îi era recunoscătoare.

Prânzul se desfăşură într-o atmosferă plăcută şi fu plin de informaţii care nu răspunseră întru totul întrebărilor ei despre familia Neville.

— Mama lui Zach, nu-i trece niciodată pragul casei, explică David. Iar fiul lui Carl vine numai când e rost de bani. Cred că-l vei vedea în curând. Dacă i-ai lua pe fiecare în parte, Rachel este cea mai reticentă. Nu s-a căsătorit niciodată şi i-a fost toată viaţa devotată lui Carl. Nu o place deloc pe Dorian. N-a plăcut-o, de fapt, nici pe prima nevastă a lui Carl, care a intrat în mormânt întrebându-se de ce.

— Se pare că nu place pe nimeni, comentă Andrea. Pe de altă parte, speram ca eu şi Dorian să fim prietene.

— Şi nu văd de ce nu aţi fi.

— La început mi s-a părut prietenoasă, admise Andrea, dar apoi a devenit mai reticentă.

— E mai degrabă o femeie temperamentală, spuse David, însă insula a schimbat-o cu totul. Bănuiesc că e nerăbdătoare să plece de aici. Probabil că asta ar explica toanele ei.

— Se pare că toanele ei sunt legate de apariţia lui Zach, concluzionă Andrea.

David ridică din sprânceană, apoi dădu din umeri. Acea informaţie îl zăpăcise şi pe el.

— Deşi nu locuieşte la conacul Drogo, Zach pare la fel de ciudat ca şi ei, cei care stau tot timpul acolo, observă Andrea. Ar fi dorit să audă şi altceva despre Zach de la David. Dar fu dezamăgită de răspunsul lui.

— El n-a fost niciodată apropiat de familie şi din puţinele întâlniri pe care le-am avut, n-am aflat nimic

despre el ci am observat un singur lucru: unicul său scop este să-şi mărească averea. Privirea lui David deveni întrebătoare. Tu ce ai observat?

— Aproape nimic. Abia îl cunosc pe acest bărbat.

Mâncarea le fu adusă, iar ospătarul le spunea cu un glas melodios fiecare fel de mâncare pe care-l punea în faţa lor.

— De fapt, ştiu foarte puţine lucruri şi despre David Marlowe, admise Andrea, privindu-l.

— Nu sunt atât de misterios, spuse el. Vrei să-mi fac o scurtă autobiografie?

Ea încuviinţă entuziastă, iar el continuă:

— Sunt un bărbat boem de patruzeci şi doi de ani. Îmi place la nebunie să călătoresc. Am vizitat insula Saint Michael cu mult înainte ca ea să-şi dobândească independenţa. M-a atras modul de viaţă, aşa că mi-am început practica aici. Soţia mea, în schimb, prefera vremea ceţoasă din Londra. Aşa că s-a întors în Anglia, a obţinut divorţul şi s-a recăsătorit cu un membru important al Parlamentului, căruia nu-i plac călătoriile. Cam asta e.

— Încă mai călătoreşti?

— Cât pot mai mult, spuse el sorbind din vin. Munca nu-mi permite să călătoresc pe cât aş vrea, dar trebuie să-mi câştig existenţa.

Andrea îşi aminti că şi ei îi plăcuse cândva să călătorească. Iar acum, probabil că venirea lui Zach îi amintise de acel dor de ducă. Andrea gândea că pentru orice exista o explicaţie, trebuia doar să fie mai atentă.

Întorcându-se din nou la bancă după prânz, David îi făcu Andreei un scurt istoric despre insulă, incluzându-l, evident, şi pe Sir George Burton, cetăţeanul ei de onoare.

— El a fost personalitatea care a înlesnit trecerea de la protectorat la independenţă, pentru care a primit Ordinul Imperiului Britanic. Apoi, a fost numit Cavaler cu ocazia ultimei aniversări a Reginei.

El deschise uşa grea a băncii. Aerul proaspăt intră după ei, iar Sir George apăru, cu un zâmbet pe buze.

— Sper că a fost un prânz plăcut, nu-i aşa? Foarte

bine. Muzicalitatea vocii lui atenua din semnificaţia cuvintelor care urmară şi care erau adresate Andreei: Nu ştiu cum va ajunge Andrea astă-seară la conac, deoarece Zach este prins cu treburi.

Înainte ca Andrea să răspundă, David avu o idee:

— Insist s-o conduc eu pe Andrea la conac, Sir George.

— Asta s-ar putea transforma într-o competiţie pentru plăcerea da a o conduce pe domnişoara Thornton, observă Sir George.

— În seara asta, plăcerea va fi a mea, spuse David. Vin după tine pe la ora şase, Andrea.

Întoarsă în biroul ei, Andrea încercă să înlocuiască imaginea din mintea ei cu alta. Încercă să-şi amintească prânzul cu David şi să uite că Zach nu va mai veni după ea. Dar nu reuşi. Peste chipul lui David Marlowe se suprapunea cel enigmatic al lui Zach Prescott, a cărui atingere încă o mai simţea. Ea puse mână pe obrazul atins de degetele lui şi uită încă o dată că el era şeful ei şi nimic mai mult. Chiar înainte de ora şase, Andrea îl chemă pe paznic să pună la loc totul. Ea spera ca lăsând dosarele acolo să evite unele întrebări ale familiei care spera să obţină câteva informaţii despre avere.

David o aştepta în maşină. El nu-i puse nicio întrebare, şi se relaxară într-o conversaţie uşoară care-l determină să se oprească la marginea Windsor-ului pentru a-i face o invitaţie la cină.

— S-a deschis un nou restaurant chiar în josul străzii.

— Eşti foarte amabil, David, dar în seara asta ar trebui să cinez cu familia şi sper să mă culc devreme. Aminteşte-ţi că tocmai am petrecut opt ore aplecată deasupra unui birou. Poate peste o zi sau două, când mă voi acomoda cu ritmul.

— Oricând, răspunse el, îndreptându-se cu maşina către conacul Drogo. Şi dacă vrei să iei legătura cu mine, înainte de a ne revedea nu ezita să mă suni, Andrea. Scoase din buzunarul jachetei o carte de vizită pe care Andrea o luă, recunoscătoare. Era plăcut să ştie că are un

prieten, cineva din afara acelei case. Cartea lui de vizită era contactul cu lumea reală.

Soarele apunea ca un balon roşu dincolo de piscul vulcanului din depărtare.

— Cum se numeşte?

— Geografic, este numit muntelui Hartings, dar localnicii îl numesc Hul.

David refuză invitaţia Andreei de a intra în casă, dar zăbovi aproape de ea lângă maşină, ţinând-o de braţ ca şi cum ar fi dorit ca ea să mai rămână. Părul lui argintiu strălucind în lumina apusului de soare şi zâmbetul fermecător din ochii lui albaştri o făcură să realizeze din nou cât de chipeş era. Şi cu toate acestea, în timp ce el stătea lângă ea, o altă prezenţă părea s-o înlocuiască pe a lui.

— Mulţumesc din nou, David. Se pare că tot timpul îţi mulţumesc.

— Nu-i nevoie. Plăcerea e de partea mea. Ţinând-o în continuare de braţ, se aplecă spre ea, iar ea crezu că o va săruta. Dar el se retrase brusc, luându-şi rămas-bun.

Cum David se îndrepta, ea privi spre casă unde, la etajul doi, una dintre perdele se lăsă. Privi cum maşina lui David dispărea şi înţelese motivul pentru care el se retrăsese atât de brusc. Cineva îi privise. Andrea se întrebă care dintre cei trei locuitori ai casei fusese la fereastră.

Află în curând acest lucru. Zach tocmai cobora scările în timp ce Andrea intra în hol. Privirea lui era cu mult diferită de cea pe care o avusese atunci când îi oferise florile în acea dimineaţă.

— Au supravieţuit florile călătoriei?

— Din păcate, nu, spuse Zach cu răceală. A fost prea lung drumul, iar maşina prea încinsă.

Cele pe care şi le prinsese în păr se ofiliseră şi ele, iar ea le aruncase. Acest lucru o întristase cumva. Însă nu avusese niciun efect asupra lui Zach. Privirea lui rece nu se clinti.

— Observ că ai venit cu maşina.

— Da. Răspunsul ei fu calm. Cu David Marlowe.

— Am înţeles că Sir George îţi aranjase transportul.

— David a fost acolo şi s-a oferit să mă aducă acasă, şi nu văd de ce…

— Se pare că-ţi faci prieteni noi, o întrerupse el. Ceva din felul în care el stătea în faţa ei, cu mâna aşezată pe balustradă cu nepăsare şi totuşi arogant, o irită mai mult decât cuvintele lui insinuante. Brusc, ea dădu frâu liber furiei.

— Nu cred că prietenia mea cu David este problema ta, atâta timp cât îmi fac treaba…

— Care treabă este exact problema mea, ripostă el.

Andrea ar fi vrut să-l pocnească şi în acelaşi timp să fie puţin mai înaltă. Nu numai că Zach Prescott o înfuriase, dar reuşise s-o pună în defensivă, şi nefiind capabilă să-l intimideze altfel, izbucni din nou:

— Pot să vă asigur, domnule Prescott, că David Marlowe nu mă distrage de la munca mea. De fapt, bunătatea şi farmecul lui constituie o schimbare… înviorătoare. Nu intenţionase să spună asta; nu intenţionase să-şi depăşească statutul de subalternă, dar discuţia ajunsese prea departe. Întorcându-se să urce scările, observă o sclipire de amuzament ironic în ochii lui Zach, iar ieşirea ei din cadru nu avu efect.

— La naiba! spuse ea în timp ce urca scările, şi fu pe punctul de a se ciocni cu Dorian. Văduva semăna cu o sirenă în acea seară, îmbrăcată cu o rochie din dantelă neagră care-i sublinia rotunji-mile şi-i accentua culoarea de miere a pielii şi părul strălucitor.

— Ce s-a întâmplat, Andrea? Pari supărată. Dorian se arăta vădit îngrijorată.

— Doar o zi obositoare, minţi Andrea. Oricum, arăţi superb îmbrăcată astfel.

Dorian îşi atinse dantela moale din jurul gâtului, cu un gest care părea mai degrabă o mângâiere.

— Mulţumesc, spuse ea dulce. Zach şi cu mine vom cina într-un restaurant nou din oraş. Dumnezeule, simt nevoia de o ieşire, chiar dacă numai în Windsor. Câteodată,

Zach pare foarte amuzant. Îţi doresc o seară plăcută, Andrea.

Perspectiva n-o încântă deloc pe Andrea. Ea refuzase invitaţia la cină a lui David, pentru o seară la conacul Drogo, împreună cu Zach, bărbatul de pe scări, cel care o atinsese cu o seară în urmă pe obraz şi care-i cumpărase flori în dimineaţa următoare. Ceva se întâmplase de îi schimbase sentimentele. Faptul că o văzuse cu David putea fi poate un motiv, însă era vorba de ceva mai mult.

Deschise obloanele ferestrei şi privi în grădina de dedesubt. Intenţionase să se plimbe pe plajă în acea seară, dar perspectiva nu o mai încânta. Oare ce făcuse ca să determine o astfel de schimbare? Poate că ceva se întâmplase între Zach şi Dorian. Asta trebuia să fie. Nimic altceva nu l-ar fi putut face aşa de rezervat.

În ceea ce priveşte cina, Andrea se hotărî să-i spună lui Harriet să i-o aducă în cameră. O fi fost ea doar o angajată, dar nu putea să suporte o pedeapsă crudă şi fără rost. Nu era obligată să cineze singură cu Rachel.

Capitolul 5

La volanul unui MG uzat, Andrea se simţea foarte liberă şi plină de viaţă. Vântul îi flutura pletele şi la fiecare curbă, părul îi acoperea chipul. Reuşise să conducă bine pe drumul de munte. Fusese grijulie, însă nu suficient de grijulie. Îi plăcuse să ia curbe largi şi chiar să se apropie de marginea drumului şi să privească în jos, doar ca să-şi dovedească că nu-i era frică de înălţime. Încercă să ignore golul care i se formase în stomac şi care dispăruse după câteva curbe.

Se întreba şi acum, uimită, de ce Zach îi dăduse acea maşină. După ce o înfuriase cu o noapte în urmă, el îşi începuse ziua prin a-i încredinţa o maşină; o lăsase pe Rachel să se ocupe de acest aspect.

— Prescott a ieşit cu cealaltă maşină, îi spusese Rachel Andreei, când se întâlniseră în hol, în acea dimineaţă. De acum înainte vei merge singură în oraş cu MG-ul. Cu acel ordin, ea îi dădu cheile Andreei şi dispăru pe scări, ducându-se în camera ei. Deşi nu-i părea deloc un

gest de afecţiune, Andrea fu uimită totuşi de ceea ce făcuse Zach, având în vedere că el îi întorsese definitiv spatele.

Nu era decât o singură explicaţie. Zach, la fel ca şi ceilalţi de la conacul Drogo, era pur şi simplu nerăbdător. El dorea ca bijuteriile să fie catalogate cât mai repede. Maşina nu era decât un lucru care să grăbească totul şi mai mult, în acest fel ea nemaireprezentând o grijă pentru el.

Andrea îşi începu ziua la bancă prin a cataloga un set de inele de doliu. Acestea erau foarte populare în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, fiind create pentru a comemora moartea unei persoane dragi. Inelele din colecţia lui Neville nu erau deosebite, însă câteva erau unice şi deci, suficient de interesante pentru a le capta atenţia colecţionarilor.

Cel mai valoros era unul oval, smălţuit şi bătut cu perle şi diamante. Pe smalţ era gravat cu migală un înger împreună cu cuvintele: „Mereu aproape şi totuşi departe”. Andrea zâmbi amintindu-şi de magazinul tatălui ei în care se găsiseră multe asemenea inele.

Ea găsi în continuare şi alte pietre preţioase minunate dar nu foarte importante, în acea după-amiază şi în ziua următoare când termină o casetă şi începu alta. Din nou, Andrea deschise cu nerăbdare caseta împrăştiind conţinutul, sperând să găsească ceea ce ştia că trebuie să se afle acolo şi din nou fu dezamăgită. Doar că…

Acolo se afla ceva de valoare. Ridică diamantul rar şi îl puse în lumină, ţinându-l cu grijă în mână. Andrea avu sentimentul că era într-adevăr un expert în giuvaieruri, de fapt, ea însăşi tăiase unele diamante, dar niciunul atât de frumos ca acela, cu cele cincizeci şi şapte de faţete ale lui care împrăştiau culorile curcubeului ori de câte ori captau câte o rază de soare. Îşi aminti de notiţă şi o găsi imediat: diamant de şase carate, unul dintre cele douăsprezece diamante din Bengal, găsite la Golconda în anul 1852, şlefuit într-o manieră modernă.

Nu exista nicio chitanţă, sau un preţ ataşat, însă,

continuând să examineze diamantul, Andrea îşi închipui că Neville plătise bine pentru el. Nu reprezenta averea la care se aşteptaseră cei de la conac, însă reprezenta în mod sigur cea mai valoroasă piesă din colecţie, găsită până atunci. Munca ei începuse să devină interesantă.

În următoarea zi, Andrea deschise cea de-a treia casetă, în care găsi o comoară de o frumuseţe izbitoare, genul de ornamente pe care le purtau bărbaţii şi soţiile lor: un set de colier din aur, presărat cu pietricele colorate.

Pietrele erau safire, însă nu numai albastre ci şi roz, galbene, violete şi vişinii. Acele safire împreună cu celelalte accesorii făceau acel colier atât de interesant, de neuitat. Andrea deschise registrul pentru a căuta la index, dar nu găsi nimic. Cu toate astea, ceva din acel set îi aducea aminte de Veneţia.

Andrea puse mâinile la ochi, încercând să înlocuiască acea cameră cu coridoarele lungi ale bisericilor şi palatelor care rămăseseră neschimbate de-a lungul timpului. Se văzu în Veneţia, hoinărind pe acele coridoare, oprindu-se în faţa unei picturi pentru a deveni o parte din ea.

Îşi aduse aminte de vizita la Palatul Dogilor. Stătea în faţa portretului lui Leonardo Dona, unul dintre dogii Veneţiei, de la începutul secolului al XVII-lea. Era îmbrăcat cu o mantie din catifea, iar pe deasupra ei purta un colier care-i fusese dăruit de Papa Paul al V-lea, în anul 1610, în timpul prieteniei lor înainte ca dogele şi mentorul lui spiritual să fie implicaţi într-o dispută asupra puterii civice. Colierul dispăruse pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, însă existenţa lui era imortalizată în acel portret. Andrea îşi concentră atenţia asupra acestei picturi pentru a examina cu atenţie colierul.

Apoi, deschise ochii şi privi colierul aflat în faţa ei. Credea că era acelaşi, dar nu era sigură. Erau anumite părţi care nu se vedeau prea bine din portret.

Luă în mână colierul cel greu; involuntar, ea realiză că era ceva nepreţuit. Era sigură că acela era colierul dogelui, însă acel simţ al ei nu era suficient, aşa cum îi

spusese de atâtea ori Signor Farnese. Primul instinct, apoi verificarea. Trebuia să fie sigură că într-adevăr acela era colierul demult pierdut al dogelui, întrucât, dacă ar fi fost aşa, ar fi putut s-o coste scump.

Era o clauză în contractul Andreei, cum că i se permitea să călătorească pentru cercetare dacă era nevoie. Trebuia să zboare până în Puerto Rico şi să consulte câteva cărţi de la universitatea San Juan care avea o bibliotecă unică. Acolo şi-ar fi putut verifica bănuielile.

Andrea luă un creion şi se apucă să copieze cu grijă şi meticulozitate colierul. Fusese catalogat în registru drept un colier din secolul al XVII-lea, a cărui origine era necunoscută. Fie vânzătorul nu ştiuse ce vinde, fie Neville nu ştiuse ce cumpără. În timp ce-l desena, Andrea deveni din ce în ce mai sigură că niciunul dintre ei nu ştiuse că era vorba despre colierul dogelui, care fusese furat de la palat cu mai mult de optzeci de ani în urmă, fără să mai fie găsit.

Inima Andreei bătu cu putere când ieşi din bancă. Dacă acolo era colierul dogelui, atunci ar fi fost o descoperire remarcabilă şi ea contribuise la aceasta. Din colecţionar în colecţionar, colierul ajunsese pe insula Saint Michael de unde ar fi putut să se întoarcă la proprietarul lui de drept, şi anume oraşul Veneţia, iar acest lucru îi va reda reputaţia. Urcă în maşină şi se îndreptă către munţi, impunându-şi să se stăpânească. S-ar fi putut înşela.

Dar nu se înşelase. Găsise colierul lui Leonardo Done.

După ce părăsise drumul cel lung intrând pe uliţa îngustă mărginită de copaci, care ducea la conacul Drogo, euforia ei începu să scadă şi nu pentru că lăsase în urmă privelişti încântătoare. Realitatea o lovi.

Andrea estimă valoarea colierului la un milion de dolari, întrecând oricare altă bijuterie din colecţie, chiar şi diamantul. Era cea mai valoroasă piesă a colecţiei Neville, doar că nu aparţinea familiei Neville. Nu câştigaseră nimic având-o, ci doar notorietatea că deţinuseră o comoară

furată.

Uliţa se îngusta din ce în ce mai mult însă gândurile ei zburdau libere. Descoperise mai mult decât un colier, descoperise butoiaşul cu pulbere care avea să explodeze. Andreei îi era deja clar faptul că acele bijuterii reprezentau tot ceea ce mai rămăsese din averea lui Neville. Dacă cea mai preţioasă piesă era un bun furat, atunci şi altele, ca de exemplu bijuteriile Cappello, ar fi putut să apară; iar când butoiaşul cu pulbere ar fi explodat, ar fi transformat acea colecţie în bucăţele fără valoare.

Dorindu-şi un timp de gândire, Andrea trase maşina pe dreapta şi opri, aproape blocând uliţa îngustă, încercând să-şi facă un plan. Un lucru era sigur. Nu putea vorbi familiei despre bănuiala ei. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, nu dorea să stârnească mânia până când catalogarea ei n-ar fi fost completă, iar anunţul ei ar fi făcut numai în prezenţa avocatului familiei. Cunoscându-i pe cei trei de la Drogo, Andrea ştia de asemenea că avea nevoie de sprijinul cuiva, atunci când va anunţa că nu era vorba de nicio avere.

EzitareaA ei ar fi putut să fie justificată, sau era vorba despre ceva mai mult? îi era teamă? Dorinţa lui Dorian de a se salva pe sine însăşi, a lui Rachel de a salva conacul şi a lui Zach de a salva averea, o făcură să realizeze că-i era teamă, teamă de faptul că ei nu-i vor îngădui să restituie colierul.

N-ar fi putut să o împiedice. Sau ar fi putut? se gândi la ieşirile pe care le aveau adesea iubitorii de bijuterii şi se înfioră.

„Nu sunt decât prostii”, îşi spuse ea. Erau în anii ’80 şi nu în secolul al XVII-lea. Şi în afară de asta, David Marlowe se afla acolo ca s-o ajute atunci când avea nevoie.

Andrea privi copacii. Un pescăruş singuratic zbura deasupra ei purtat de vânt, îndreptându-se către conac şi oprindu-se în cele din urmă pe unul din coşurile lui. Acolo rămase pasărea fericită şi când ea plecă. La urma urmei, se gândi ea, conacul nu avea de ce s-o înspăimânte, nefiind

decât o simplă casă.

O dată ajunsă, Andrea încercă să urce în camera ei neobservată pentru a-şi pregăti călătoria spre San Juan fără ca ceilalţi să audă. Însă nu reuşi. Trecând pe lângă salon, ea auzi râsul zgomotos al lui Dorian, vocea inconfundabilă a lui Rachel şi o altă voce, mai puţin aspră decât a lui Zach. Ea se opri o clipă pentru a asculta, şi chiar în acel moment vocea bărbatului o strigă:

— Trebuie să fii Andrea!

Ea se întoarse şi văzu un bărbat înalt, pe hol. Părul blond îi cădea pe frunte şi dincolo de sprâncenele lui ridicate, ochii albaştri o priveau cu apreciere.

— Numele meu este Brett Neville, spuse el zâmbind. Întoarcerea miraculoasă la casa strămoşească. În cinstea evenimentului, bem şampanie. Vino să ni te alături!

Înainte de a apuca să găsească o scuză, Brett o apucă de braţ şi o conduse într-o cameră unde le văzu pe Dorian cu zâmbetul până la urechi şi Rachel cu un zâmbet surprinzător de luminos.

Andrea descoperi curând motivul veseliei lor. Brett era un tip fermecător, maestru în arta flirtului şi deosebit de încântat să vadă întreaga audienţă ascultându-i poveştile despre câştiguri şi pierderi la jocurile de noroc din Bahamas.

— Falit, foarte falit. El zâmbi. De aceea a trebuit să mă grăbesc să ajung în Saint Michael, pentru a-mi lua milioanele. O privi pe Andrea, aşteptând explicaţii, iar când ea nu răspunse, el zise: Dumnezeule, pe cât eşti de frumoasă, pe atât de secretoasă.

— Munca mea mai are mult până să fie terminată, spuse Andrea cu grijă.

— Dar ai găsit comori nemaipomenite, nu-i aşa? insistă Brett. Bijuterii exotice din Orient, diamante din Brazilia, perle şi smaralde de o valoare inestimabilă.

Dorian îi întrerupse pledoaria.

— Nu vei afla nimic de la ea, Brett. Andrea e foarte circumspectă. De data asta Dorian nu vorbise cu maliţiozitate, iar Andrea se bucură să vadă că sosirea lui

Brett îi schimbase dispoziţia acesteia.

— Când voi termina catalogarea, îi explică Andrea celui de-al patrulea membru al familiei Neville, toată lumea va afla totul.

— Iar până atunci, nimeni nu va şti nimic, spuse Brett cu seriozitate. Doar dacă…

— Doar dacă? Andrea se simţi dintr-odată neliniştită. Îşi aminti de temerile ei din maşină şi simţi ceva ameninţător în vocea acelui bărbat chipeş.

— Doar dacă noi nu vom deveni iubiţi, iar tu îmi vei şopti din secretele tale prin somn.

Andrea râse şi se calmă, uimită de temerile pe care le avea faţă de Brett sau de familia lui. Ei nu se deosebeau cu nimic faţă de altă familie potenţial moştenitoare. Putea fi vorba de o avere, iar ei doreau să ştie totul despre aceasta. Nu-i învinovăţea. Ei bine, în acea zi, ea aflase ceva care ar fi putut face ca visurile lor să devină realitate. Pentru început, Andrea se scuză, ca să se îmbrace pentru cină.

Mai avea ceva de făcut, iar Andrea nu-şi irosi timpul şi coborând scările, se îndreptă către birou de unde luă cartea de vizită a lui David Marlowe din poşeta ei; formă numărul lui de telefon, aşteptând cu nerăbdare ca el să răspundă şi privind cu atenţie uşa.

Când în cele din urmă David răspunse, ea îi povesti în grabă despre ceea ce descoperise sau îşi închipuia că descoperise:

— Trebuie să merg la San Juan şi să mă uit în câteva cărţi la bibliotecă, despre coliere, şi am nevoie ca tu să-mi aranjezi călătoria. Ea avea nevoie de mult mai mult, avea nevoie de el pentru a afla despre colier, avea nevoie să-şi împărtăşească descoperirea cu cineva în care putea avea încredere.

— Desigur, spuse el. Din acest motiv am trecut acea clauză în contract. Îţi voi face o rezervare. Va fi un zbor în jurul prânzului, aşa că voi trece să te iau pe la ora unsprezece şi te voi duce la aeroport. Şi pregăteşte-te să rămâi acolo peste noapte. S-ar putea să nu termini într-o după-amiază.

— Ce voi spune familiei?

— Cât mai puţin posibil, spuse David, râzând pe înfundate. Nu, serios, Andrea, nu le pomeni de călătorie până mâine. Nu vei face decât să-i stârneşti şi te vor bombarda cu întrebări. Dacă nu ştiu nimic, nu pot spune sau face nimic, nu-i aşa?

Andrea nu-i ascultă ultimele cuvinte. Auzise un alt sunet, de afară, din spatele ferestrei, un foşnet. Acoperi receptorul cu mâna pentru a-şi înăbuşi geamătul de surpriză. Uitându-se în întunericul nopţii, ea văzu o mişcare în tufişurile de sub fereastră.

— David, spuse ea încet. Nu mai pot vorbi acum, voi fi gata mâine la unsprezece.

Puse receptorul în furcă, după care rămase nemişcată, privind. Fereastra era pe jumătate deschisă; aerul de afară era înăbuşitor. Cu toate acestea, ceva se mişca afară.

Neliniştea Andreei reveni. Încercă s-o alunge, dar aceasta o învălui odată cu aerul nopţii. Era acolo, şi chiar dacă încerca s-o alunge, nu reuşea. Făcea parte din casă şi din oamenii care o locuiau.

Reuşi să treacă de cină fără a-şi dezvălui planurile, în ciuda întrebărilor care curgeau neîntrerupt din toate părţile. Părăsi camera imediat ce masa luă sfârşit, îndepărtându-se astfel de întrebări şi de ochii pătrunzători şi cenuşii care o aţinteau. De două ori întâlnise privirea fixă a lui Zach şi de două ori se ferise de ochii lui.

La fel cum atingerea lui persistase pe faţa ei după ce îşi retrăsese mâna, aşa i se întipări în minte şi privirea lui. O făcu să rămână trează şi îi bântui gândurile până târziu în noapte.

În cele din urmă ea renunţă să mai încerce să adoarmă, îşi puse capotul şi coborî în birou. Dorea să bea un coniac, iar dacă acesta avea s-o ajute, va lua o carte să citească, orice putea să o scape de acea imagine care o bântuia, imaginea acelui bărbat care o sorbea din priviri şi-i asculta fiecare cuvânt. Dincolo de suspiciunea lui, Zach însuşi devenise suspect.

Casa era învăluită în tăcere în timp ce ea cobora scările; familia se dusese la culcare, dar câteva lumini slabe mai erau pe hol şi chiar în birou. Închise uşa după ea şi străbătu camera. Pentru o clipă, Andrea avu impresia că se afla într-un vis fără sonor. Tăcerea era apăsătoare.

Scoase dopul de la sticlă ca să-şi toarne în pahar şi, nici măcar coniacul curgând în pahar nu se auzea. De aceea, vocea lui fu atât de înfiorătoare.

— Nu poţi dormi?

Andrea se întoarse repede. Mâinile îi tremurau şi a trebuit să pună paharul jos pentru a nu-l vărsa. Ea privi figura din celălalt colţ al camerei. Zach stătea în spatele biroului, şi ea abia îl putea vedea în semiîntuneric. El nu se ridică.

Andreei îi străfulgeră prin minte că ori de câte ori se întorcea, el era acolo ori şi-l imaginase ca fiind acolo, fie la fereastra de unde o zărise când venise cu David, fie în biroul unde se afla acum, aproape de miezul nopţii. Oare tot el fusese mai devreme în grădină? Poate că ar fi trebuit să-i fie teamă, însă, dintr-un anumit motiv, nu-i era. Era doar uimită, şi totuşi îşi dorea să scape. El era prea tulburător, şi mult prea irezistibil. Ea deveni brusc conştientă de transparenţa cămăşii ei de noapte, acoperită sumar de capot. Şi-l înfăşură peste piept, îl legă în talie cu cordonul şi apucă paharul.

— Nu, spuse ea hotărâtă ca răspuns la întrebarea lui. N-am putut adormi. Voi duce băutura sus. Încercă să nu se uite la el, în timp ce el aprinse lumina, apoi se îndreptă către ea, cu cămaşa descheiată până aproape de talie, lăsând să se vadă părul întunecat de pe piept.

— N-am vrut să te întrerup din muncă, spuse ea.

El ajunse lângă ea şi, pentru o clipă, Andrea nu fu sigură dacă el avea de gând s-o ia în braţe sau s-o dea la o parte din drumul lui. El nu făcu niciuna nici alta. Luă paharul din mâna ei, desfăcu sticla, turnă mai mult coniac, apoi cuprinse paharul în palme ca să se încălzească. Fără să-i spună un cuvânt, îi dădu paharul.

— Nu lucram la nimic, spuse el. Stăteam doar în

întuneric şi meditam. Îşi turnă şi el un pahar, apoi se aplecă deasupra barului privind-o cu ochii cenuşii ce păreau să strălucească. Nu era aceeaşi privire de la cină, iar ea era bucuroasă. Era mai degrabă o privire afectuoasă, mai intimă, care o zăpăcea.

Tăcerea din jurul lor părea palpabilă; până şi păsările nopţii păreau că se opriseră din cântat. O privi îndelung, apoi spuse:

— Văd că nu-ţi bei coniacul.

Ea sorbi din pahar, dorindu-şi să se calmeze. Dar era imposibil, într-o asemenea noapte caldă şi întunecoasă, aproape de acest bărbat care o zăpăcea cu atingerea lui şi o înşela cu cuvintele lui.

Zach sorbi din băutura lui şi-i zâmbi Andreei de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca ei să stea atât de aproape unul de altul într-o noapte tăcută.

— Te-ai descurcat cu MG-ul? Ea încuviinţă.

— N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— Ceea ce ai spus tu nu are nicio legătură cu gestul meu, zise el rece. Egoismul e cel care m-a îndemnat s-o fac. Vreau să văd averea cât mai repede catalogată.

— Desigur, spuse ea slab. Fac progrese considerabile.

— Sunt sigur de asta. Sorbi tot conţinutul paharului. Deşi nu am nicio dovadă. Ce ai descoperit, Andrea? întrebă el rece.

Andrea mai luă o gură pentru a trage de timp. Aflase el ceva? Ascultase el conversaţia ei cu David? Sau era doar o capcană? Oricare ar fi fost răspunsul, trebuia să fie atentă.

— Am găsit colecţia foarte… interesantă. Unchiul tău a avut, în mod evident, gusturi selecte.

Ochii lui Zach se îngustară la auzul acestor cuvinte.

— Selecte în mod obişnuit, sau extraordinar?

El îi întinse o capcană iar Andrea nu avea de gând să cadă în ea. Oricare răspuns ar fi fost eronat în situaţia de faţă.

— Nu-ţi pot spune decât ceea ce le-am spus şi

celorlalţi: Când catalogarea va lua sfârşit, toată lumea va primi o listă completă.

Zach îşi frecă bărbia cu degetul, privind-o cu atenţie. Apoi, ochii i se îngustară iar buzele i se arcuiră ironic. Avea o mină serioasă, chiar foarte serioasă.

— Eu te-am angajat, Andrea. Eu am oferit o rezolvare problemelor tale, acum e rândul tău să-mi oferi o rezolvare problemelor mele.

Acum era momentul ca ea să-l înfrunte. Şi aşa şi făcu, cu asprime:

— Nu-mi amintesc să scrie aşa ceva în contract, Zach; de fapt, cred că mă aflu în slujba averii a cărui executor este David Marlowe. Acum îi deveni clar ceea ce intenţionase el. Se jucase cu ea de-a şoarecele şi pisica, cu scopul de a-i vorbi despre descoperirea ei. Dar ea nu avea să-i spună nici lui, nici nimănui, până nu era sigură. Îşi aminti de sfatul lui David şi se hotărî să-l asculte, indiferent ce ştia Zach.

Numai că mai era o problemă. Andrea nu ştia la ce să se aştepte de la el. Încercă să se pregătească pentru ce avea să-i spună, şi se puse în gardă, dar nu era nicio modalitate de a se apăra împotriva lui.

El apucă paharul Andreei, i-l luă din mână şi-l puse pe bar alături de al lui. Apoi, îi puse mâna pe obraz şi începu să-l mângâie cu delicateţea unui iubit, de parcă furia lui, întrebările lui, privirile lui aspre, n-ar fi existat niciodată.

Pe peretele opus se afla o oglindă iar în lumina slabă, ea îşi văzu chipul acoperit de mâna lui întunecată. Îşi îndepărtase machiajul şi îşi prinsese părul în vârful capului, însă fu şocată de imaginea ei. Buzele şi obrajii i se îmbujoraseră, părul i se desprinsese şi cădea rebel pe umeri, iar ochii îi străluceau ca smaraldele. Privirea din ochii ei, o privire pasionată, o surprinse mai mult decât atingerea lui. Se îndepărtă de imaginea din oglindă însă nu şi de el, căci mâinile lui îi cuprinseră faţa. O lăsase să facă doar un pas, timp în care mâinile lui îi coborâseră pe obraji, trasându-i linia buzelor. Ea renunţă să se mai mişte.

Nu mai putu să se elibereze de atingerea lui şi de privirea pătrunzătoare a ochilor lui care-i atrăgeau pe ai ei ca nişte magneţi.

— Ai nişte ochi atât de frumoşi, spuse el brusc, şi totuşi ascund atât de multe lucruri.

— Toată lumea are câte ceva de ascuns, chiar şi tu. Andrea rostise aceste cuvinte atât de încet încât se întrebă dacă el auzise.

Probabil că el auzise, căci un zâmbet slab i se ivi în colţul buzelor. Ea observă că era un zâmbet cinic, însă nu dură mult. Chipul lui deveni serios în timp ce-şi coborî mâna şi-i mângâie gâtul, o mână atât de puternică şi mare încât ar fi putut să-l cuprindă. El îşi lăsă mâna să zăbovească pentru o clipă acolo. Apoi, amândouă mâinile alunecară pe umerii ei, îi coborâră pe piept, făcând-o să i se taie respiraţia.

O dată în plus, ea se dădu uşor în spate, tensionată şi nesigură pe ea, dar în încercarea ei de a se îndepărta, mâinile lui coborâră între talie şi şoldurile ei, de parcă acolo le-ar fi fost locul.

Gestul lui o tulbură atât de mult încât ea se mişcă din nou, zăpăcită, şi în mişcarea ei, braţul lovi barul dând peste paharul cu coniac. Acesta căzu cu zgomot pe podeaua lustruită. Andrea scoase un ţipăt de uimire pe care Zach îl potoli cu o atingere a degetelor pe buzele ei.

— Te asigur că nu e din cristal, spuse el zâmbind în timp ce-şi coborî mâinile pe şoldurile ei, apropiind-o şi mai mult de el.

Andrea tremura, însă nu din cauza paharului spart ci pentru că intrase din nou sub puterea lui Zach, chiar în braţele lui. Mai era ceva distanţă între ei, însă atingerea lui era încă acolo. Mâinile lui insistente urcară din nou, de-a lungul stomacului ei, dându-i fiori pe şira spinării. El îşi strecură cu grijă mâinile pe sub capot până la dantela cămăşii de noapte, care-i acoperea sânii, şi începu să-i mângâie sfârcurile cu mişcări senzuale până ce acestea se întăriră. Ea oftă de plăcere. Mâinile lui simţiră fiorul ei şi se mişcară din nou, acoperindu-i sânii în palme şi jucându-

se cu delicateţe cu sfârcurile rozalii.

Andrea oftă adânc şi închise ochii. Trupul ei era excitat, încălzit, de parcă un foc fusese aprins pentru a o încălzi. În timpul acelei clipe suspendate în timp, acea clipă de pură fantezie, ea simţi cum îi aluneca în braţe şi pentru prima dată trupurile lor se atinseră. Sânii ei se lipiră de părul des şi mătăsos al pieptului lui.

Ea dădu capul pe spate, încercând să spună ceva, fie să-i poruncească să înceteze acest asalt asupra sentimentelor ei, fie să-l roage să continue. Nu era încă sigură. Când buzele ei se desfăcură, el le acoperi cu ale lui. Mâna lui îi trecu prin păr şi o apropie şi mai mult de el, astfel încât aproape că se contopiră unul cu altul.

Zach îşi trecu limba peste buza ei superioară, apoi găsi gustul dulce al profunzimii gurii ei. Ea gâfâi de plăcere. La început timidă, apoi îndrăzneaţă, ea îl sărută drept răspuns.

Coniacul pe care intenţionase să-l bea se împrăştiase pe podea; cu toate acestea ea se îmbătase, se îmbătase de pasiune şi dorinţă şi de misterul de a se afla în braţele lui. Ameţită, chiar nesăbuită, ea îşi strivea buzele de ale lui din ce în ce mai tare, până când respiraţiile li se contopiră, limbile li se atinseră, trupurile explodară.

Dintr-odată, o lumină puternică zdruncină universul de vis al Andreei.

Vocea lui Dorian tăie noaptea cu aceeaşi putere cu care o făcuse lumina.

— Am crezut că angajarea ta s-a făcut pe baza experienţei tale profesionale, Andrea, strigă ea din uşă, şi nu pe baza relaţiei tale speciale cu şeful! E clar că m-am înşelat.

Ei nu auziseră nici paşii ei pe hol şi nici uşa deschizându-se. Lumina şi apoi vocea ei îi despărţiră la fel de sigur cum i-ar fi despărţit un glonte tras dintr-o puşcă. Dar într-un fel, Zach reuşise să păstreze mâna Andreei într-a lui şi o strângea cu fermitate, în timp ce, uimiţi, ei se întoarseră să înfrunte un adversar.

Capitolul 6

Andrea încercă să se smulgă din strânsoarea lui Zach, însă el o ţinea de mână cu aceeaşi fermitate cu care vorbi:

— Ar trebui să înveţi să baţi la uşă, Dorian. Astfel ai evita surprizele.

— Surprizele? Asta nu e surpriză, Zach. Nu uita că te cunosc foarte bine, şi înţeleg perfect ce s-a întâmplat.

Din nou, Andrea încercă să se elibereze, dar fără succes. Dorian, care îşi focalizase atenţia asupra lui Zach, părea să nu observe.

— Ştiu ce te motivează pe tine, Zach. Puterea, spuse ea vehement. Exact la asta te-ai gândit când ai acceptat să preiei plantaţia de cafea, însă vei avea nevoie de bijuteriile lui Carl pentru a pune afacerea pe picioare, adică vei avea nevoie de… ea.

Andrea încercă să vorbească, însă Dorian o opri.

— Da, draga mea Andrea. Plantaţia are probleme mai mari decât crede el şi nici chiar geniul lui nu o poate salva, fără capitalul de pe urma bijuteriilor.

Andrea se uită la Zach, însă privirea lui era impenetrabilă.

— Este adevărat, Andrea. Scena la care tocmai am fost martoră este modalitatea lui Zach de a face să-i spui totul despre colecţia lui Carl. Mă întreb dacă ai…

De această dată, Andrea reuşi să se elibereze şi să vorbească. Nu mai dorea să fie marioneta celor doi, incapabilă să se mişte sau să spună ceva.

— Nici Zach şi nimeni altcineva din familie n-a aflat informaţii despre colecţie, Dorian. Vocea ei era emfatică însă nu reuşise, în mod evident, s-o impresioneze pe Dorian care începu să râdă ironic.

— Nu te cred, draga mea. Şi asta dintr-un motiv foarte bine întemeiat. Numai uită-te la tine, spuse ea. Eşti destul de drăguţă şi stilată, dar nu ai banii necesari ca să te pui în evidenţă. Tu eşti exact ceea ce-i trebuie lui, Andrea, o femeie care poate fi cumpărată, tentată de avere. Care este planul tău propriu-zis? Să sublicitezi averea şi să i-o revinzi lui Zach, trăgându-ţi un profit

considerabil? Sau plănuieşti pur şi simplu să furi piesele într-adevăr valoroase?

— Dorian!… izbucni Zach. Nu te obosi să-i răspunzi, Andrea. Du-te în cameră şi uită că această scenă urâtă a avut loc vreodată.

Andrea nu dorea să plece. Dorea să audă ce altceva avea de spus Dorian, însă Zach era insistent iar Dorian arăta atât de înfuriată încât Andrea urmă sfatul lui.

El închise uşa biroului după ea, şi când începu să urce scările, Andrea auzi vocea lui Dorian plină de furie, apoi pe cea a lui Zach, şi în cele din urmă… să lăsă tăcerea.

Un ciocănit în uşă o trezi. Deschise ochii şi se uită la ceas.

— E ora nouă, o anunţă o voce stridentă de după uşă, înainte ca Andrea să reuşească să se uite la ceas. Rachel urcase ea însăşi scările pentru a o trezi pe Andrea.

— Dacă vrei să iei micul dejun până să pleci la bancă, va trebui să cobori acum în salon.

Andrea răspunse, într-un fel satisfăcută:

— Nu voi merge la bancă astăzi.

— Şi de ce nu? întrebă Rachel prin uşa închisă. Sunt sigură că-ţi dai seama cât suntem de nerăbdători ca averea să fie cât mai repede evaluată…

Andrea merse pe covorul uzat şi deschise uşa ca s-o înfrunte pe Rachel. Familia trebuia să afle cândva; ar fi putut să-i dea veştile acestei persoane nerăbdătoare.

— Voi merge la biblioteca din San Juan pentru a face câteva cercetări. Mă voi întoarce mâine.

— Aş spune că este cam costisitor. Prescott ştie despre asta? „Va afla peste câteva minute”, se gândi Andrea în timp ce-i răspunse liniştită:

— Sunt sigură că nu va avea nimic de obiectat. Călătoria a primit aprobarea domnului Marlowe.

Chipul lui Rachel se întunecă la aflarea acestei veşti. Scoase un sunet care semăna a dezaprobare, se întoarse şi plecă. Clătinând din cap, Andrea închise uşa, şi se hotărî în grabă să iasă afară pentru o plimbare, astfel încât familia

să poată digera vestea.

Totuşi, nu avea cum să scape să dea ochii cu ei. Zach fusese singurul care n-o luase la întrebări; ea bănui că Rachel nu apucase să-i spună încă.

Brett fu primul care o găsi în salon, unde ea îşi terminase de băut cafeaua şi de mâncat pâinea prăjită, tot ceea ce-i lăsase Harriet pentru micul dejun. Ochii lui străluceau de încântare.

— Am auzit că ai făcut o mare descoperire, sugeră el, trăgând deja singur concluzia.

Andrea zâmbi, îşi bău cafeaua şi nu se obosi să-i răspundă de vreme ce Brett, în mod evident, nu aştepta niciun răspuns. El deja se aruncase în speculaţii.

— Fără îndoială că ai făcut o descoperire importantă de vreme ce trebuie s-o verifici la San Juan. Mă aştept să valoreze sute de mii sau milioane pentru noi. Dacă mă înşel, te rog să dai din cap, spuse el, apoi aşteptă puţin după care exclamă: Aha! Niciun gest, deci am dreptate!

— Brett, te rog…

— Ştiu, nu-mi spune, zise el repede cu o voce feminină care o imită perfect pe a ei: „Voi şti totul atunci când catalogarea se va termina”.

Andrea râse şi clătină din cap. Cel puţin, umorul lui Brett făcea ca secretul ei să fie mai uşor de ţinut. Totuşi ea preferă să rămână precaută; el ar fi putut la fel de bine să se joace cu ea la fel ca ceilalţi. Dorian i se alăturase lui Rachel, plină de animozitate. Brett ar fi putut să fie următorul.

Din hol se auzi glasul lui Dorian care-i dădea ordine servitorului. Fiindu-i încă foarte vie imaginea serii trecute, Andrea se hotărî s-o evite pe Dorian, aşa că îi spuse lui Brett:

— Cred că mă voi plimba pe plajă până voi pleca. Ea se ridică în grabă, băgă scaunul sub masă şi-l lăsă pe Brett singur, după care ea ieşi în grădină. Dar nu reuşi să scape de Dorian, a cărei voce o opri la capătul terasei:

— Andrea, aşteaptă o clipă.

Ea se întoarse în timp ce Dorian se apropia. Părul ei

roşcat strălucea în soare, ochii albaştri îi semănau cu marea, şi tot chipul îi era un zâmbet.

— Doream să dau ochii cu tine înainte să pleci, spuse Dorian, confirmând bănuiala Andreei, şi anume că Dorian aflase de călătoria ei. Spre deosebire de Brett, aceasta nu admise că ar fi ştiut ceva şi nici nu pomeni nimic. Era clar că se gândea la altceva.

— În legătură cu noaptea trecută, spuse ea ajungând pe terasă, aş vrea să-mi cer scuze. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil că din cauza tristeţii cauzate de moartea lui Carl şi a acestei griji în legătură cu averea. Chipul ei exprima o căinţă ciudată. Te rog, iartă-mă.

— Desigur, Dorian, spuse Andrea, dar fără prea multă afecţiune. Nu avea de gând să fie din nou momită de dulceaţa falsă a acelei femei. Începu să coboare treptele grădinii, dar Dorian o urmă.

— Îmi fac griji pentru tine, spuse blând aceasta, iar Andrea se opri, confuză. Dacă Dorian îşi făcea griji pentru cineva, atunci acel cineva nu era decât propria persoană, însă era un adevăr valabil pentru toţi cei de la conac. Andrea aşteptă ca Dorian să continue. Dorea să audă ce avea să spună.

— Ceea ce am spus despre Zach noaptea trecută este adevărat, Andrea, fiecare cuvinţel este adevărat. Poate fi lipsit de orice scrupule în încercarea lui de a obţine puterea. Este un tip foarte egoist, care nu s-ar da în lături de la nimic, şi care, după cum ai observat şi tu, adăugă ea pe un ton oarecum răutăcios, poate fi la fel de fermecător. O femeie ca tine…

— Săracă şi uşor de manipulat, izbucni Andrea neputând să uite cuvintele dure pe care le rostise Dorian cu o seară în urmă.

Într-un stil ce amintea vag de Tintoretto. Ea căută în catalog, apoi intră între rafturi, unde petrecu o oră căutând lucrări despre pictura din acea perioadă. Nici chiar cea mai completă lucrare despre Palatul Dogilor nu includea portretul.

Cu ajutorul bibliotecarei, Andrea îşi începu cercetarea cu colecţia de picturi. În cele din urmă, după ce bibliotecara o lăsă singură împreună cu picturile secolului al XVII-lea, plecând să ajute un student, a cărui cerere era atât de ciudată, Andrea o găsi.

Ea apucă cu grijă fotografia şi o puse pe un colţ al mesei. Ochii dogelui păreau să-i zâmbească în timp ce ea îşi punea ochelarii pentru a examina colierul de ceremonie.

Cu mâinile tremurânde ea compară colierul cu schiţa ei, notând culoarea fiecărei pietre, grosimea lanţului de aur, designul lucrăturii din email. Erau aceleaşi!

Andrea inspiră adânc. Instinctul ei avusese dreptate. Colierul din colecţia lui Carl Neville fusese furat din Palatul Dogilor din Veneţia. Avea nevoie de confirmarea unui expert, reprezentant al guvernului veneţian, dar asta nu era decât o formalitate.

Acum, că aflase adevărul, nu era sigură ce să facă în continuare: să spună imediat familiei, sau să aştepte până când munca ei se termina, iar bijuteriile Cappello vor fi descoperite, căci era sigură că aşa se întâmpla. Ea se hotărî să aştepte. Dacă cei din familia Neville aveau să facă presiuni asupra ei, va cere ajutorul lui David.

Până atunci, era departe de ei. Îi rămăsese timp doar pentru sine. Fiind brusc cuprinsă de un sentiment de entuziasm şi vivacitate, Andrea se hotărî să meargă la cumpărături.

Capitolul 7

În ţările latine, la ora şaptesprezece ziua abia începe. Andrea se afla chiar în mijlocul forfotei când se apucă să hoinărească pe străzile din Condado Beach, intrând şi

ieşind din magazine şi dând frâu liber dorinţei de cumpărături. Aceea era San Juan's Gold Coast, plaja pe care erau construite cele mai luxoase hoteluri şi magazine, pentru turiştii înstăriţi. Andrea se bucura de acea forfotă, se bucura să uite de conacul Drogo şi de locatarii lui, şi chiar se bucură să uite pentru o vreme de colierul dogelui şi de bijuteriile Cappello.

Două ore mai târziu, ea îşi răsturnă cumpărăturile pe patul ei din camera de hotel şi rămase în picioare pentru a admira rezultatul nebuniei sale. Îşi cumpărase nişte haine cam îndrăzneţe: un tricou de culoarea piersicii care nu părea mai mare decât o batistă, foarte strâmt şi mulat pe ea, o pereche de pantaloni scurţi de un roşu-aprins, foarte largi, o rochie galbenă, un costum de baie dintr-o singură bucată, cu spatele gol, şi un set de desuuri foarte confortabile. Toate acele lucruri îi erau necesare pentru a lupta împotriva căldurii, mai puţin ultima piesă pe care ea o luă de pe maldărul de haine şi se duse cu ea în faţa oglinzii. Rochia era sexi şi i se mula pe forme, având imprimeuri colorate şi susţinută pe umeri de panglici foarte subţiri. O cumpărase influenţată de vreme şi de Dorian.

Aceasta îi amintise Andreei chiar cu o noapte în urmă că nu se mai îngrijise de mult, de când trăise la Veneţia, amintindu-i în acelaşi timp şi de sărăcia ei. Dorian avusese dreptate: venise timpul să se ocupe din nou de felul cum arăta. Indiferent prin ce trecuse, viitorul îi stătea în faţă. Iar acum, venise momentul să-l înfrunte.

Se hotărî să înceapă cu o baie lungă, cu spumă, şi să termine cu o băutură răcoritoare. Chemă room-service-ul pentru a comanda băutura în timp ce cada se umplea. Va mai trece mult timp până i se va aduce piña colada, întrucât room-service-ul lăsa de dorit chiar şi în cele mai pretenţioase hoteluri. Deschise radioul pe un post local ce transmitea muzică spaniolă şi intră în cadă în care turnă din belşug spumă de baie oferită de hotel. Scufundându-se în spumă, Andrea reuşi să uite totul despre insula St. Michael. Fusese îngropată într-un alt timp, unul în care nu

avea să intre din nou decât în ziua următoare. Numai ziua de azi conta… şi intenţiona să profite de ea la maximum, chiar singură fiind.

Muzica umplea camera, în timp ce apa îi învăluia umerii, udându-i părul. Spuma se ridica din ce în ce mai mult, iar ea era fericită.

Un ciocănit în uşă se auzi peste sunetele muzicii. Andrea se uită la ceas: trecuseră cinci minute. Recordul mondial în room-service trebuia să aibă loc în timp ce ea făcea baie. Se ridică şi apucă un prosop, bombănind nemulţumită din pricina întreruperii, dar nerăbdătoare să-şi bea piña colada, pentru a desăvârşi momentul fericirii ei.

Înfăşurată în prosop, îşi scutură părul de apă apoi îşi şterse spuma de pe bărbie înainte de a ajunge la uşă. Bătăile din uşă deveniră insistente. Andrea deschise şi avu surpriza să-şi vadă piña colada adusă nu de băiatul de serviciu, ci de o persoană foarte familiară ei.

Andrea scoase un chicot, se mai uită o dată la mâna întinsă, apoi se uită la felul cum era îmbrăcată, de fapt, mai mult dezbrăcată, cu apa curgându-i din păr. Pielea care nu era acoperită de prosop, era acoperită de spumă. Ea inspiră adânc, închise uşa repede şi se uită în jur după un halat. Abia atunci realiză că uitase să-şi pună unul în bagaj.

Uşa se deschise din nou încet, iar mâna cu băutura apăru iar. De data asta, ea o apucă şi se grăbi cu ea către baie.

— Pot să intru? strigă Zach după ea. Când ajunse la uşă, ea simţi cum prosopul îi alunecă până în talie însă reuşi să-l ţină pe loc în faţă.

— Da, răspunse ea dispărând în baie fără să se întoarcă să-i vadă zâmbetul. Oricum, întrebarea lui fusese retorică. Deja el ajunsese în mijlocul camerei.

— Vin imediat, îi spuse Andrea.

— Bine, aştept. Ochii lui zăboviră cu apreciere asupra maldărului de haine de pe pat. Apoi închise radioul în timp ce, în baie, Andrea dăduse drumul prosopului, rămânând

goală şi încercând să-şi revină. Aproape că-şi vărsase băutura în cadă. Şi-ar fi dorit să fie mai calmă.

— Ai putea veni puţin mai târziu, îi sugeră ea.

— Nu-i nicio problemă. Nu te grăbi, Andrea. Nu mă deranjează să aştept.

Ea dădu din umeri şi sorbi adânc din pahar, apoi deschise uşa încet şi scoase o mână afară.

— Din păcate, nu am nicio haină aici, spuse ea. Dacă ai putea să-mi dai…

— Astea? se auzi o voce, mult mai aproape decât s-ar fi aşteptat, în timp ce-i puse în mână sutienul şi chiloţii roz.

— Da, şi…

— Astea? El îi dădu pantalonii scurţi şi tricoul iar ea închise din nou uşa, sprijinindu-se de ea şi inspirând adânc.

Nu putea să rămână în baie toată ziua, iar dacă el nu avea de gând să plece… Andrea se îmbrăcă, se pieptănă, bău restul băuturii şi ieşi să-l înfrunte pe Zach.

— Am trecut pe aici ca să aflu cum ţi-a mers astăzi, spuse el serios.

— Destul de bine, răspunse ea.

— Şi dacă te-ai acomodat cum trebuie…

— Foarte bine.

— Şi dacă vrei să iei cina cu mine.

— Mi-ar face plăcere. Dialogul fusese atât de rapid încât răspunsurile îi ieşiseră automat din gură, inclusiv cel din urmă. Ea încercă să se eschiveze. Vreau să spun că eu… Zach rămase tăcut, aşteptând.

— Nu sunt sigură dacă… Ea nu putea găsi o scuză iar el ştia, aşa că nu făcu decât să aştepte, un zâmbet ivindu-i-se în colţul gurii.

În cele din urmă, tot el o salvă.

— Doar dacă, bineînţeles, nu te întâlneşti cu altcineva.

— Nu, spuse ea. Nu cunosc pe nimeni în San Juan.

— Sau dacă vrei să iei cina singură? El apucă de bretele rochia cu imprimeuri şi o privi cu apreciere.

— Nu, spuse ea din nou.

— Atunci, mă voi întoarce peste o oră. Poţi să te îmbraci cu rochia cea nouă, adăugă el, aruncându-i-o pe braţ şi oprindu-se s-o mângâie pe obraz, într-un gest atât de familiar. Se întoarse şi dădu drumul la radio, apoi plecă.

Andrea se aruncă pe pat, confuză. Acel bărbat era puternic şi întotdeauna reuşea s-o dezarmeze. Se simţea nesigură în preajma lui… însă se simţea femeie în adevăratul sens al cuvântului. Părea să fie ceva aproape periculos la Zach şi cu toate astea nu-i fusese teamă când se aflase în prezenţa lui, ci doar simţise o atracţie magnetică. Nu exista nicio explicaţie pentru asta şi nici nu putea să nege, chiar dacă era riscant pentru sentimentele ei.

Cu toate astea, abia aştepta să-l întâlnească.

Poate că el, la fel ca şi ceilalţi din familia Neville, dorea ca ea să plece. Poate că dorea ca ea să se îndepărteze de bijuterii, de conac şi de insula St. Michael. Poate că ea reprezenta şi pentru el o ameninţare. Dacă aşa era, Andrea nu dorea să afle, cel puţin, nu în seara asta.

Făcuseră o învoire înainte de a se uita la meniu. Şi asta la sugestia lui Zach: „Nicio discuţie despre conacul Drogo sau despre locatarii lui”.

— Nicio discuţie despre bancă sau despre Sir George, sau despre colecţie, adăugă Andrea. Trebuia să-şi petreacă seara aşa cum plănuise, chiar mai bine.

— Niciun fel de discuţie despre afaceri, termină Zach, ridicând paharul în semn de promisiune.

Ei se ţinură de cuvânt şi nu vorbiră decât despre seara aceea, despre mâncare şi muzică, până când lumânarea de pe masa lor se topi iar ochii li se întâlniră şi mâinile li se atinseră. În cele din urmă, ei nu mai vorbiră deloc şi rămaseră nemişcaţi până când melodia cântată de orchestră îi tentă.

Ea se potrivea perfect în braţele lui; capul îi ajungea exact sub bărbia lui, iar trupul ei se mlădia lângă al lui. Braţele lui Zach erau puternice răspunzându-i prin căldura atingerii lor că locul ei era acolo unde se afla în acea noapte, inima lui bătând la unison cu a ei. Muzica era

caldă şi romantică, trecând de la o melodie la alta fără pauză, astfel încât Zach şi Andrea rămaseră înlănţuiţi până când se auzi acordul final, iar ei se desprinseră unul din braţele celuilalt.

Plecară din restaurant şi merseră pe străzile pline de râsete şi muzică. Bucuria îi învălui şi pe ei, făcându-i să se simtă la fel de veseli.

El o luă de mână şi o opri în timp ce mergeau, afirmând: – Eşti superbă în seara asta.

Vântul îi bătea în păr şi ea se simţi frumoasă şi diferită, mai exotică, mai plină de viaţă, mai fără griji ca niciodată, zburdând pe străzi necunoscute alături de Zach. Andrea ştia că ar fi trebuit să evite să-i acorde încredere. Acela putea fi bărbatul care să aibă dezlegarea enigmei morţii lui Paolo. Acela putea fi bărbatul care să conspire singur sau împreună cu alţii, împotriva ei. Cu toate acestea, nu-i venea să creadă, mai ales când acei ochi cenuşii o priveau atât de intens, iar mâna lui era atât de caldă ţinând-o pe a ei. Orice ar fi fost, conacul Drogo şi intrigile lui nu erau decât un vis. Aceasta era realitatea.

Nervozitatea, frica chiar şi îndoiala o părăsiseră. Ea nu ştia cine era el şi pentru moment nici nu-i păsa. El era alături de ea, mergeau împreună iar ea era fericită. Poate că nu aveau decât o singură noapte la dispoziţie, singuri, departe de insula St. Michael. Iar dacă aceasta era unica, atunci trebuia să fie perfectă.

Pe când mergeau mână în mână, chiar dacă nu vorbiră de colecţia lui Neville, vorbiră totuşi despre bijuterii. Trebuiau să vorbească. Aceasta era o parte din viaţa Andreei, dar şi a lui Zach.

El îi descrise piaţa de diamante din New York, în timp ce mergeau pe străzile din San Juan. Cuvintele lui descriseseră o lume vie a mulţimii de cumpărători şi vânzători, a clădirilor înalte, a forfotei de acolo.

— Este o lume aspră, însă am fost bine educat, chiar dacă ceva mai târziu. Am trecut peste dificultăţi mult mai mari decât cele de pe Seventh Avenue. Cum mergeau pe străzi, el îi povesti despre prima sa călătorie la Rio precum

şi despre bătrânul negustor brazilian de diamante, care-l luase sub aripa lui, învăţându-l pe începătorul Zach toate capcanele lumii întortocheate a diamantelor.

— Am făcut câteva greşeli, admise el, însă am învăţat multe despre diamante. E o adevărată luptă, adăugă el sec.

Mai târziu, ei se treziră plimbându-se de-a lungul plajei, aşezându-se pe o stâncă în bătaia lunii, în timp ce ea asculta poveştile lui – acele aventuri despre care el refuzase să vorbească la conac – aventuri în minele cu diamante.

— Am învăţat să găsesc ceea ce vreau şi cum să am ceea ce-mi doresc, dar nu sunt decât un om de afaceri…

— Şi un aventurier nesăbuit, sugeră ea, uitându-se la el cu nişte ochi întrebători.

El zâmbi.

— Poate. Dar dacă eu sunt un aventurier nesăbuit, atunci tu eşti detectivul. Ştiu câteva lucruri elementare despre bijuterii, cum ar fi regula celor trei „e”: culoare, claritate şi carat. Însă tu eşti artistul. Cum a început totul pentru tine, Andrea?

Stăteau unul lângă altul, sprijiniţi de stâncă, cu picioarele în nisip, în timp ce ea îi povesti despre educaţia primită de la tatăl ei, iar mai târziu cea primită de la Signor Farnese.

— Bănuiesc că trebuie să fim nişte adevăraţi detectivi atunci când vine vorba de a afla originea unei bijuterii, şi asta include pe toţi cei din breasla noastră. Peste tot sunt nişte indicii. În tăietură, în montură, chiar şi în alegerea pietrei. Întotdeauna, moda a avut ultimul cuvânt.

Zach dădu capul pe spate, uitându-se la stele.

— Capricii ale femeilor, spuse el, mişcându-şi mâna pe braţul ei.

— Şi ale bărbaţilor, îi aminti Andrea. Regii saxoni erau pasionaţi de perle, iar papii romano-catolici de safire, care se spune că reprezintă pietrele virtuţii, ale constanţei şi adevărului. Şi nu uita de regele Ceylonului.

— Niciodată, spuse Zach zâmbind. Ce-i cu el?

— Se spuneA că ar fi moştenit un rubin de

dimensiunea unei palme de om. În fiecare dimineaţă şi seară, şi-ar fi dat cu această piatră pe faţă pentru a-şi prelungi tinereţea.

— Şi?

— Se spune că a murit la vârsta de nouăzeci de ani. Zach râse.

— Aşa se spune.

— Oricum, rubinele au fost pietrele preţioase ale multor familii celebre, cum ar fi cea a ducelui de Marlborough sau de Medici… Andrea îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Fusese singurul moment din acea seară când ea făcu aluzie la misterul care încă rămăsese între ei.

Lumina lunii se oprise pe chipul lui Zach, iar ea nu citi în ochii lui decât o oarecare urmă de interes, nimic mai mult. Andrea respiră din nou. Se simţea liberă şi ştia că nu trebuie să se mai gândească la colecţia Neville în acea seară.

— Cleopatra era pasionată de smaralde, desigur, continuă ea discuţia.

— Desigur. El se opri şi râse. Mă dau bătut. De ce?

— Din cauza celebrului ei păr roşcat. De-a lungul istoriei, smaraldele au fost preferate de roşcaţi.

Mâna lui Zach, care-i mângâia braţul, se opri. Îi întoarse faţa către el.

— Ei bine, am veşti pentru toţi, spuse el delicat în timp ce mâinile lui abia dacă-i atingeau părul. Este o brunetă, aici, pe plaja din San Juan, care i-ar eclipsa pe toţi cu smaraldele ei, pentru că – el se aplecă şi o sărută delicat pe buze – ochii ei verzi au exact culoarea acestei pietre preţioase. El o sărută din nou şi şopti: Care este cel mai valoros smarald, Andrea?

— Aş spune că este smaraldul în formă de frunză pe care i l-a oferit Napoleon al III-lea împărătesei Eugenia. Ea încercă să nu tremure la atingerea lui.

— Şi unde este acum, Andrea? o întrebă el.

— Nu ştiu. Ştia că el era pe punctul de a o săruta din nou. Se pare că a dispărut…

— Va trebui să-l găsim, spuse el, sărutând-o de data

asta cu furie. Braţele ei îi înconjurară gâtul, dorindu-şi ca sărutul să nu se mai termine niciodată.

Braţele lui puternice o cuprinseră şi căzură înlănţuiţi pe nisip, sărutându-se încă fără a se desprinde unul de altul. Când în cele din urmă se desprinseră din sărutul care-i unea, ea îl privi în ochii aceia cenuşii intenşi, plini de dorinţă. El îi sărută pleoapele, obrajii, gâtul, murmurându-i la ureche dorinţa lui şi simţind trupul ei răspunzând sărutărilor şi cuvintelor.

Răsuflând adânc, el se îndepărtă brusc şi se ridică în picioare, privind cum ea zăcea întinsă pe nisip, la picioarele lui. El îi întinse mâna, ridicând-o în picioare. Vântul îi flutură părul peste ochi. El îi îndepărtă părul de pe faţă iar când ea îl privi, ochii îi străluceau de aceeaşi dorinţă care-i anima şi pe ai lui.

— Te doresc, Andrea. El rostise acele cuvinte încet, şi numai acele cuvinte, nimic mai mult. El citi răspunsul din privirea ei şi, ţinându-se de mână, părăsiră plaja în tăcere.

În cele din urmă ei ajunseră. Ea îi dădu cheia şi el deschise uşa, apoi intrară în cameră unul în braţele celuilalt.

El se duse la fereastră şi trase jaluzelele, lăsând lumina lunii s-o învăluie pe Andrea care stătea nemişcată în mijlocul camerei. Îşi aduse aminte de muzica din acea după-amiază, aşa încât deschise radioul.

Muzica era acum diferită, mai romantică.

Zach se întoarse la ea. Acum că erau singuri, aveau timp să se oprească. Ştiau ce avea să se întâmple şi erau amândoi nerăbdători să se întâmple încet, uşor.

— Arăţi ca o prinţesă din timpul Renaşterii, spuse el. Pielea ta are culoarea lunii. Exact la asta m-am gândit prima dată când ai intrat în biroul meu. A trebuit să-mi feresc privirea şi apoi să mă uit din nou la tine pentru a fi sigur că eşti reală. Te-am atins în ziua aceea, îţi mai aduci aminte?

Ea încuviinţă. Cât de bine îşi amintea!

— Erai reală, dar păreai atât de delicată şi fragilă. Apoi te-am luat în braţe în acea noapte, în birou. S-a

întâmplat asta doar noaptea trecută? o întrebă el uimit.

— Da, răspunse ea. Jumătate din cameră îi despărţea. Niciunul nu se mişcă.

— Dar nu eşti chiar atât de fragilă, spuse el.

— Sunt mult mai puternică decât par.

— Ştiu. Am simţit braţele tale în jurul meu, în seara asta, pe plajă. Le voi simţi din nou, spuse el în timp ce se îndrepta către ea.

Braţele ei îl cuprinseră încă o dată, la fel de puternic cum o cuprinseseră cele ale lui Zach. Buzele lui le atinseră pe ale ei, la început delicat, apoi înfometate de parcă dorinţa pentru ea se aprinsese ca o flacără. Andrea simţi focul cuprinzându-i trupul. Chiar dacă şi-ar fi dorit să-şi nege sentimentele, n-ar fi reuşit. Părea inevitabil să se afle în braţele lui Zach şi să-l dorească cu disperare. Îşi trecu limba peste buzele lui Zach şi apoi la colţul gurii, provocator, implorator. Zach răspunse trăgând-o la pieptul lui iar mâinile lui găsiră fermoarul rochiei şi dintr-o singură mişcare i-o scoase peste cap. Sânii îi erau dezgoliţi acum, aşteptând ca mâinile şi buzele lui să-i posede.

Însă Zach se opri şi se dădu un pas înapoi. Aruncă rochia pe un scaun iar Andrea rămase în faţa lui numai în bikinii pe care el îi recunoscu ca fiind cei din acea după-amiază. Zâmbi amintindu-şi, în timp ce ochii lui zăboviră acolo apoi coborâră de-a lungul picioarelor ei zvelte încălţate în sandale cu tocuri înalte. Zâmbi din nou, căci sandalele şi bikinii era tot ce purta ea.

Brusc, în timp ce muzica se amplifica şi îşi intensifica ritmul, ochii lui se întoarseră către sânii ei mici şi perfecţi. Din instinct ea îşi ridică mâinile pentru a se acoperi, dar Zach clătină din cap şi-i îndepărtă mâinile. Îi atinse pielea delicată şi albă ca fildeşul, iar sfârcurile ei se întăriră instantaneu sub atingerea lui.

Andrea se înfioră sub atingerea lui, iar în ochi îi ardea un foc care se regăsea în acordurile muzicii. Era erotică într-un fel inocent, stând în faţa lui cu sânii dezgoliţi, delicată, cu ochii mari şi arzători pe faţa ei palidă. Cu mâini tremurânde ea îl ajută pe Zach să-şi

scoată haina, cravata şi cămaşa, una câte una, din ce în ce mai repede. Deveniră nerăbdători. El îşi smulse cămaşa pe care o aruncă departe şi cu o privire flămândă, o apucă pe Andrea şi o duse în pat.

Pentru o clipă, atinse materialul roz al bikinilor ei, după care îşi strecură degetele pe sub ei, trăgându-i uşor în jos, suficient cât să întrezărească triunghiul întunecat care făcea un contrast puternic cu pielea ei: abanos lângă fildeş. Privirea lui alunecă de la acea umbră întunecată către pulpele şi gleznele ei în timp ce-i scotea delicat bikinii, cu o atingere ca o şoaptă de dragoste.

În grabă, el îşi scoase restul hainelor, aruncându-le la întâmplare pe covorul de lângă pat. Zăbovi o clipă deasupra ei, astfel încât ea să-l poată privi în toată goliciunea lui, plin de dorinţă. Cu un geamăt, Andrea întinse mâna şi-l trase pe Zach lângă ea.

El o sărută uşor, apropiindu-i trupul zvelt de al lui, încercând să amâne inevitabilul. Aveau să ajungă acolo, însă lent şi perfect. Zach urmă conturul coapselor şi pulpelor ei cu mâini nerăbdătoare şi totuşi pline de veneraţie, până când atinseră centrul fierbinte al dorinţei ei. Andrea suspină şi închise ochii. Pentru ea nu mai exista nimic decât Zach, atingerea lui şi ritmul muzicii care era în amândoi.

Un strigăt de plăcere scăpă de pe buzele ei, contopindu-se cu muzica şi fiind înăbuşit de buzele lui. Ea îi atinse buzele cu limba, apoi i le prinse între dinţi, muşcă, gustă, bău din nectarul gurii lui din nou şi din nou până când Zach gemu de plăcere.

— Eşti minunată, murmură el. Mai minunată decât mi-am imaginat.

Andrea nu spuse nimic, surprinsă nu numai de îndrăzneala ei, ci mai ales de dorinţa frenetică de a-l avea pe acel bărbat. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, o asemenea forţă cuceritoare care o făcu să uite totul în afară de atingerea mâinii lui şi de puterea dorinţei ei.

El o săruta cu tandreţe. Gura lui alunecă uşor peste faţa ei, sărutându-i pleoapele, nasul, obrajii, bărbia.

Când Zach vorbi din nou, vocea lui era străbătută de dorinţă:

— Vreau ca totul să fie perfect pentru tine, Andrea. Perfect. Avem o noapte întreagă, tot timpul de care avem nevoie.

Ea zâmbi.

— Cum ar putea fi altfel decât perfect, când sunt aici cu tine? Nu mai fusese nimeni de la Paolo, nimeni care să-i facă trupul să tânjească astfel de dorinţă. Zach părea să înţeleagă asta, să înţeleagă că ea aşteptase… Simţea că prin vene îi curgea foc. Nu putea să-şi exprime sentimentele în cuvinte; tânjise după Zach şi şi-ar fi dorit să facă dragoste la nesfârşit.

Zach se mişcă astfel încât gura lui să-i poată devora sânul, înfruptându-se din el, trasându-i cu limba conturul, apropiindu-se din ce în ce mai mult şi apoi prinzând între buze sfârcul rozaliu pe care-l supse cu lăcomie, făcând-o pe Andrea să se înfioare de plăcere.

Ea se arcui spre el, agăţându-se de gâtul lui, trecându-şi mâinile prin părul lui întunecat, implorându-l să o ia acum, chiar acum!

Zach îi luă mâna, ducând-o către locul dorinţei lui. Ea îl atinse, la început timid apoi cu pasiune, ştiind că el va răspunde dorinţei ei pe deplin.

Zach îngenunche deasupra ei cu o privire plină de dorinţă. Şi totuşi, el se abţinu, penetrând-o încet, cu grijă. Era atât de mică şi de strâmtă, nu dorea s-o rănească.

Andrea îl cuprinse în braţele dornice făcându-l să intre în ea, întrucât ea îl aştepta primitoare, nerăbdătoare să-l simtă adânc în trupul ei. El se mişcă încet până când ea răspunse ritmului lui, mişcându-se odată cu el, în perfectă armonie. Acum nu mai existau cuvinte, doar scurte gemete de plăcere în timp ce ei savurau toate meandrele contopirii lor. Înlănţuiţi prin pasiune reciprocă, se mişcau din ce în ce mai repede. Păreau conduşi de acele ritmuri nebune şi cristaline înălţându-se odată cu muzica care se îndrepta spre finalul dezlănţuit.

Aceasta umplu camera la fel cum trupul lui Zach o

copleşi, făcând-o a lui pentru totdeauna.

Transpiraţi şi istoviţi, ei se ţineau unul de altul cu mâinile încleştate, cu unghiile adâncite în pielea umedă, cu inimile bătând cu putere. În cele din urmă ei se liniştiră în căldura nopţii. Un zâmbet vag apăru pe buzele Andreei. Apoi, în lumina lunii, văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui Zach. El deschise ochii, iar ea se cuibări în braţele lui pentru tot restul nopţii, ştiind că fusese la fel de bine pentru el cât şi pentru ea.

Capitolul 8

Jaluzelele erau încă trase în camera Andreei. Razele soarelui pătrundeau la început încet, apoi din ce în ce mai puternic prin fereastră, umplând camera de lumină. Andrea tresări. Încercă să se întoarcă, dar ceva, o greutate, o opri. Se foi, cu ochii închişi din pricina luminii puternice a soarelui. Nu se putea mişca.

Fără voie, ea deschise ochii şi văzu: braţul lui Zach stătea deasupra stomacului ei iar un picior de-al lui, deasupra alor ei.

— Nu cred că încercai să te furişezi, nu-i aşa? Vocea lui era aspră de somn.

— Sunt uimită să văd că eşti tot aici, fu răspunsul ei cinstit.

— Nu plec niciodată noaptea, şi mai ales de lângă tine, Andrea. Se trezise de-a binelea şi o trase mai aproape de el.

Andrea era tot pe jumătate adormită, resimţind noaptea de dragoste petrecută cu el. Dacă el ar fi tras jaluzelele, ea s-ar fi cufundat din nou în somn. Însă el nu le trase, nu făcu nicio mişcare în afară de a o apropia şi mai mult. Ea se lăsă pradă magiei. Era o intimitate la care nu se aşteptase, să stea întinsă lângă el dis-de-dimineaţă simţind căldura trupului lui contopindu-se languros cu al ei.

Când o sărută, Andrea închise ochii şi se lăsă purtată de dorinţă, plutind pe valuri de plăcere. Pasiunea care-i copleşise în timpul nopţii fu înlocuită de mângâieri delicate, de degete care se atingeau şi se tachinau.

Amândoi erau ca nişte exploratori pe un pământ nou. Însă, ceea ce fusese încet şi liniştit, se dezlănţui şi izbucni într-o intensitate care se finaliză prin unirea lor. Chiar şi atunci, nu simţeau nevoia să se grăbească. Acum se ştiau unul pe altul; aveau timp. Se folosiră de acel timp, profitând de fiecare clipă, mişcându-se ca unul, total şi complet. Apoi, îşi murmurară numele iar şi iar şi se luară în braţe.

Plină de fericire, ea adormi din nou. Era un zâmbet pe chipul ei, care îi aparţinea doar lui Zach.

— Toată ziua aş putea s-o petrec aşa, îi murmură ea chiar înainte de a adormi, gândindu-se cât de bine fusese şi abia aşteptând să se trezească din nou în braţele lui.

Dar nu se întâmplă exact la fel. O oră mai târziu, el trase fără jenă cearşaful de sub ea, trăgând-o pe locul unde stătuse el preţ de cincisprezece minute, urmărind cu nerăbdare somnul ei, întrebându-se când avea să se trezească.

Andrea mormăi puţin, apoi se cuibări în braţele lui.

— Poate că vom ieşi şi noi din camera asta şi ne vom duce în oraş, o tachină Zach.

— Niciodată, spuse ea, încolăcindu-se în jurul lui şi punându-şi capul pe pieptul lui. Îşi înlănţui picioarele în jurul lui. Nu era pregătită încă să se desprindă de ceea ce trăise şi să înfrunte lumea despre care el vorbea. Nu încă. Însă era trează acum şi se gândea, se gândea la el şi la amândoi.

Deşi nu-şi spuseseră cuvinte de dragoste, Andrea ştia că Zach era bărbatul pe care-l putea iubi. Era în el nu numai o putere fizică ci şi o hotărâre pe care ea o admira. Avea de asemenea şi un simţ al umorului fin, o încredere şi o mândrie care la început dădeau impresia de aroganţă, dar care acum, combinate cu delicateţea lui, o făcuseră să-l iubească. Toate grijile şi temerile ei fuseseră alungate de sărutările lui şi felul lui de a face dragoste.

El o ciupi uşor.

— Ştiu că nu dormi; acum deschide ochii aceia imenşi şi spune-mi ce crezi despre felul cum te-ai cuibărit în

braţele mele.

Ea zâmbi, apoi se întoarse către el pentru a putea să-i vorbească:

— Mă gândeam… mă gândeam… dacă ceea ce s-a întâmplat între noi ar putea schimba lucrurile.

— Vrei să te concediez din funcţia de expert al colecţiei Neville şi să te angajez din nou într-o altă funcţie? Zach râse. Bineînţeles că nu. Vreau să-ţi termini munca. Este încă foarte importantă. N-a avut loc decât o singură schimbare. Acum şi tu eşti foarte importantă. El nu spuse decât atât, chiar dacă ea se aşteptase la mai mult, dându-i timp pentru asta.

Zach se rezemă de pat, cu ochii închişi, foarte relaxat, chipul fiindu-i străbătut de plăcere. El nu se aştepta la ce intenţiona ea să spună, nici la ce trebuia să-i spună. Mâna ei atingea părul ondulat de pe pieptul lui şi pielea mătăsoasă ai acestuia.

Când se hotărî să vorbească, ea îşi retrase mâna, însă el i-o reţinu într-a lui.

— Nu te opri, Andrea. Mâinile tale sunt atât de delicate, de dulci…

— Nu pot vorbi când sunt atât de aproape de tine. Şi vreau să vorbesc. Vreau să discutăm despre ceva, Zach, spuse ea încăpăţânată încercând să-i ignore mişcările delicate.

Ochii lui se deschiseră.

— Chiar aşa?

— Da, vreau să discutăm despre ceva important despre care tu trebuie să afli. Încercă să se elibereze din braţele lui, astfel încât să se poată aşeza alături de el. El nu-i dădu drumul.

— Nu. Vom discuta în poziţia asta sau nu vom discuta deloc, hotărî el, ignorând seriozitatea ei. Ea îşi muşcă buza şi se încruntă. El nu-i putea vedea expresia chipului, aşa încât continuă să glumească.

— Bănuiesc că vrei să-mi spui că ţi-ai luat slujba asta din motive ascunse.

Inima Andreei bătu cu putere.

— Nu eşti deloc o expertă în bijuterii, ci un sabotor trimis să distrugi plantaţia de cafea a familiei Neville, continuă el.

Ea se relaxă şi începu să râdă, dar tot ar fi vrut să-i spună ceea ce nu dorise să spună nimănui până când colecţia nu era catalogată în întregime. Ceea ce se întâmplase între ei, ceea ce simţea ea acum – şi era sigură că şi el simţea la fel – îi schimbase planul. Nu avea să spună totul, nu era încă pregătită să-şi dezvăluie trecutul. Tot nu găsise bijuteriile Cappello, însă colierul dogelui era acolo. El trebuia să afle.

— Nu, spuse ea, încercând să fie la fel de glumeaţă ca Zach. Dimpotrivă, ştiu chiar foarte bine să cataloghez. Ştiu prea bine s-o fac, Zach.

Zach îi atinse faţa întorcându-i-o spre el, privind-o cu ochii înguşti şi argintii.

— Pare o problemă serioasă.

— Şi este, într-adevăr. Respiră adânc. Îi povesti despre descoperirea ei, bănuielile şi confirmările ei în legătură cu colierul lui Leonardo Dona.

— Locul lui nu este în colecţia Neville, Zach. Este furat şi va trebui returnat oraşului Veneţia.

Putea simţi trupul tensionat al lui Zach, însă expresia feţei lui nu se schimbă iar vocea lui se păstră calmă.

— Eşti sigură? N-ai nicio îndoială?

— Există o şansă la o mie să mă înşel, dar putem afla cu uşurinţă. Pot să zbor la New York şi să verific autenticitatea colierului.

Starea lui Zach se modifică uşor.

— Vrei să duci colierul la New York? El o privi pe sub sprâncene cu suspiciune.

— Da, sau am putea merge amândoi. Atunci când el nu răspunse, ea îi oferi o altă variantă. Sunt sigură că un reprezentant al Veneţiei s-ar arăta nerăbdător să vină aici, de îndată ce, oricum, vor fi implicaţi. Aceasta e o descoperire mare…

— Hai să nu ne lăsăm luaţi de val, Andrea. Zach o trase lângă el, astfel încât să stea sprijinită de pat. Îşi lăsă

picioarele să-i atârne pe marginea patului, cu privirea departe de ea, blocându-i orice posibilitate de a-i scruta expresia chipului.

— Vrei să spui că nu doreşti ca această descoperire să fie verificată? Ea se mişcă, apucând o pernă, şi şi-o puse la spate dar tot nu reuşi să-i vadă chipul lui Zach.

— Totuşi nu putem ignora ceea ce s-a întâmplat, îi aduse ea aminte. În timp ce vorbea, Andrea începu să se teamă că-l judecase greşit şi că el sugera doar atât: să nu facă nimic. Pentru scurt timp, inima i se opri.

— Bineînţeles că nu putem ignora, îi răspunse el.

De-abia atunci, Andrea realiză că-şi ţinuse respiraţia exact pentru acel răspuns. Ea răsuflă uşurată.

În cele din urmă, Zach se întoarse către ea să o privească, dar ea nu putu citi nimic în ochii lui.

— Dacă într-adevăr acesta este colierul lui Dona, precum spui, atunci el va fi returnat, însă trebuie să ne mişcăm încet şi cu grijă. Familia nu va primi vestea asta prea bine.

— Ştiu. Exact de asta se temuse, motiv pentru care nu spusese nimănui şi nu intenţionase să-i spună nici măcar lui, până când apropierea pe care le-o adusese noaptea o determinase să vorbească.

— Nici eu nu sunt prea fericit de descoperirea ta, îi spuse el sardonic. Afirmaţia lui fusese cât se poate de izbitoare şi tranşantă. Am sperat să pot păstra plantaţia de cafea, să o fac să meargă iarăşi pe profit. Vestea ta a venit ca un fulger. Bănuiesc că piesa valorează o sumă consistentă.

— Câteva sute de mii.

— Aşa că nu va trebui să facem numai faţă pierderii venitului ci şi a piesei, deci implicit unui scandal. Cămătarii care şi-au dat banii pentru plantaţie n-ar fi prea încântaţi să-mi dea împrumutul până când descoperirea ta nu este evaluată.

— Dar nu există nicio indicaţie cum că el ar fi ştiut ce cumpără, sublinie Andrea.

Zach dădu din umeri. Ochii lui înguşti se întunecară.

Se încruntă. Chipul lui liniştit de până atunci se schimbase. Andrea şi-ar fi dorit să-l vadă din nou, dar era prea târziu. Apropierea dintre ei părea că dispăruse.

— Eşti de acord să returnăm colierul? întrebă ea după un moment de ezitare.

— Sunt convins de asta, replică el nerăbdător, dar îţi cer să aştepţi măcar până mă întorc la Saint Mike. Mai am încă o zi de lucru aici, şi aş putea foarte bine să-mi petrec ceva timp să-mi creez o bază financiară, de vreme ce veştile despre colecţie nu sunt prea încurajatoare.

Capitolul 9

Zach o voia înapoi la conac, iar ea dorea să fugă. Andrea îi mulţumi lui Sir George, îşi împachetă lucrurile şi ieşi din bancă îndreptându-se către maşină.

Ea tot mai dorea să fugă, să se îndepărteze de conacul Drogo, dar nu avea unde să se ducă. Mai rămânea David. Era tentată de acest gând, însă se bizuise prea mult pe acest bărbat. Era o chestiune care ţinea numai de ea şi de Zach. Avea de gând s-o rezolve singură, cu calm şi diplomaţie. Nu avea de gând să-i explice nimic. El nu merita nicio explicaţie, nicio deschidere spre alte minciuni. Trebuia să-l lase să-şi pună întrebări, să se frământe, să se simtă atât de confuz şi umilit cum se simţise ea după ce fusese folosită de el.

Zach era în salon. Andrea se aşteptase la asta. Dar nu se aşteptase, la propria ei reacţie… la felul în care inima i se opri în gât la vederea lui. El purta pantaloni de

călărie, închişi la culoare şi foarte strâmţi, cizme negre şi o bluză gri. Pielea lui strălucea de transpiraţie, iar părul îi cădea pe faţă. Zach îşi explică înfăţişarea prin faptul că supraveghease echipa de muncitori în timp ce aceştia defrişau ultima parcelă de sfeclă de zahăr. Andrea nu-i auzi spusele, încercând cu disperare să-şi ascundă sentimentele şi să păstreze promisiunea pe care şi-o făcuse.

Zach nu păru să-i observe dilema, însă din felul cum o privea, Andrea înţelese ce avea să se întâmple. El traversă camera cu paşi mari până când ajunse lângă ea şi o luă în braţe. Mirosul trupului lui, de transpiraţie, o ameţi; puterea braţelor lui îi aduse aminte de imagini nedorite.

— Mi-a fost dor de tine, îi murmură el în păr. Este posibil oare să-mi fie dor de tine după o noapte de despărţire?

Andrea încercă să se împotrivească asaltului lui fizic şi să blocheze mesajele de dorinţă pe care trupul ei le trimitea creierului. Se strădui şi, în mare, reuşi.

— Nu ştiu, Zach, spuse ea în cele din urmă. Nu mai ştiu ce este posibil. Cuvintele ei se apropiau în cele din urmă de ceea ce voia să spună.

El o privi.

— Ce s-a întâmplat?

Andrea voia să-i spună despre bănuielile ei în legătură cu el şi Dorian, şi că ea nu reprezenta decât un pion în planul lor, însă îşi dădu seama că el i-ar fi explicat totul printr-o altă minciună, strecurându-se din nou în inima ei. Trebuia să fie sigură că nu se va mai întâmpla. Şi nu exista decât o singură cale.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, încercând să-l împingă, dar avu senzaţia că se luptă cu un zid. El i se împotrivea cu hotărâre, neavând de gând să-i dea drumul, până când ea nu spunea totul. O noapte poate schimba viaţa unui om, nu-i aşa?

El îi dădu drumul, îndepărtându-se. În ciuda licăririi de uimire din ochii lui, vocea lui Zach era calmă:

— Nu vorbesc numai despre o singură noapte,

Andrea. Pentru noi nu există numai un ieri, ci şi un azi, şi un mâine…

El se folosise de ea şi o folosea încă, şi se va folosi atâta timp cât ea îi va permite. Ei bine, ea nu mai avea de gând să-i permită. Din nou liberă, Andrea se duse la uşă, se opri şi se întoarse. Ştia că fusese melodramatică dar dintr-un anumit motiv dorea să prelungească acel moment. El o rănise şi nu exista decât o singură modalitate să se răzbune.

— Nu cred că trebuie să ne facem prea multe speranţe în ceea ce priveşte ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea cu răutate. Cel mai bine ar fi să nu uităm motivul pentru care mă aflu aici şi anume să cataloghez colecţia şi să fac un raport corect despre ce am găsit. Doar atât şi nimic mai mult.

Gura lui Zach se crispă, iar privirea uimită i se transformă într-una speculativă. Înainte ca el să spună ceva, ea ieşi din cameră, aproape fugind pe hol şi apoi pe scări. Armistiţiul luase sfârşit. Andrea lansase provocarea, asigurându-se că Zach realiza la fel de bine ca şi ea că nu vor mai fi nopţi împreună, nici cuvinte şoptite în secret, nici alte secrete dezvăluite. Secretele ei fuseseră împărtăşite din inimă şi cu încredere, în timp ce ale lui nu conţineau niciun gram de adevăr. Ea nu ştia, de fapt, care era adevărul lui, însă ştia că nu fusese cel rostit de el. Nu va mai avea încredere în Zach, la fel cum nu va mai avea încredere în nimeni altcineva de la conac.

Trebuia să se bazeze doar pe ea însăşi, până la capăt.

Andrea aproape că nu se recunoscu atunci când se privi în oglindă în timp ce se îmbrăca pentru cină. Fără ezitare, ea apucă rochia pe care şi-o cumpărase la San Juan, cea pe care Zach dorise ca ea s-o poarte. Ei bine, avea s-o poarte acum, însă nu pentru el. Ochii ei verzi străluceau ca smaraldele, aşa cum îi comparase el o dată. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Îşi prinse părul într-un coc, lăsând doar câţiva cârlionţi să-i încadreze chipul. Se uită din nou în oglindă, cu un ochi critic. Obţinuse exact imaginea pe care şi-o dorise, sexi şi în acelaşi timp fragilă.

Era ca o prinţesă de gheaţă dintr-o altă epocă. Femeia care va intra în salon nu va semăna deloc cu cea care venise cu o săptămână în urmă, atât de ezitant.

O dată îmbrăcată, Andrea aşteptă, pregătindu-şi cu grijă apariţia exact în clipa în care toată familia se aşezase în jurul mesei pentru cină. Şi asta era o parte din planul ei, să le arate tuturor că nu mai era o angajată modestă, ci o putere care trebuia recunoscută. Ei nu ştiau asta încă, deşi se simţeau deja stânjeniţi de prezenţa ei, însă ea îşi jurase să le facă viaţa insuportabilă celor din familia Neville. Acela era un nou rol pentru Andrea, unul pe care nu-l jucase niciodată, însă de vreme ce împrejurările îl cereau, ea avea să-l joace. Brett stătea în picioare în clipa când Andrea intră în cameră.

— Oh! exclamă el, înconjurând masa pentru a o întâmpina. Fluturele a ieşit din crisalidă. Arăţi minunat, Andrea. El îi oferi braţul. Nu cred că te-ai îmbrăcat aşa doar pentru noi? Cu ce ocazie?

El se aşeză lângă ea.

— Cu nicio ocazie. Am cumpărat această rochie în San Juan şi am hotărât că trebuie să o port. Nu se putu stăpâni să nu se uite la Zach pentru a vedea dacă reacţionează la remarca ei, care fusese intenţionat răutăcioasă.

Speculaţia i se putea citi încă în priviri însă mai era şi amuzament, de parcă ar fi ştiut că ea juca un joc şi că scopul acestuia era ca el să-şi dea seama.

— Într-adevăr, ar fi mare păcat să nu porţi rochia asta, spuse el, mai ales când arăţi atât de încântător.

Andrea se întoarse, ascunzându-şi cu greu uimirea, sub un zâmbet. Nu se aşteptase la astfel de complimente. Ea vorbi din nou, evitând cu grijă privirea lui, ascultând la glasul ei lăuntric ce o avertiza că Zach încă dorea controlul.

Ea trebuia să-i dovedească lui Zach Prescott că nu era o femeie care putea fi folosită.

Lui Brett nu trebuia să-i dovedească nimic. El o recompensase cu laude şi atenţie. Vocea lui se auzea lângă

ea şi Andrea realiză că nu înţelesese niciun cuvânt din ce spusese el. Ea încercă să pună în ordine frânturile de cuvinte auzite şi să le dea un sens, însă era prea târziu, aşa încât zâmbi pe sub gene. Era suficient pentru Brett, care continua să flirteze deschis şi fără jenă.

Pe la mijlocul cinei, Andrea se simţi atrasă de subiectul discuţiei şi privind de jur-împrejurul mesei la amestecătura ciudată de oameni, se hotărî să se dea în spectacol. Rachel privea totul cu un dispreţ tăcut, Dorian încercă să i se alăture dar nu reuşi, Brett o lăsă singură pe Andrea să facă tot spectacolul.

Zach urmărea totul din capul mesei, detaşat şi totuşi curios. La sfârşitul mesei, primul act se încheie, însă Brett era din ce în ce mai hotărât. El insistă ca Andrea să se alăture familiei, la un coniac şi o cafea. Andrea, care începuse să se plictisească, era pregătită să tragă cortina.

Ea începu prin a refuza invitaţia, apoi văzu ochii lui Zach fixaţi asupra ei. Reuşise să-l uite tot timpul cinei, să evite acei ochi cenuşii şi plini de mirare, plini de acelaşi interes.

— Voi bea un coniac cu tine, îi spuse ea lui Brett, dar uitându-se la Zach, dacă te vei plimba cu mine prin grădină.

— S-a făcut, spuse Brett. Aceea era noaptea lui şi avea să se bucure de fiecare clipă.

Brett şi Andrea o luară înaintea celorlalţi către salon, unde el turnă băuturile după care ieşiră afară. Norii întunecaţi acopereau luna care se ridicase deasupra munţilor.

— Se anunţă furtună, comentă el, dacă nu chiar o erupţie a vulcanului. El nu se referise la vreme şi Andrea ştia asta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— E ceva la tine în seara asta. Ceva în felul cum te-ai uitat la Zach, sau mai degrabă cum ai uitat să te uiţi la el majoritatea timpului, însă, atunci când te-ai uitat… El *o* luă de braţ şi o conduse pe o cărare umbrită de arbori imenşi. În timp ce intra şi ieşea din bătaia lunii, Andrea îl privi.

Avea o privire de înger, cel mai inocent şi deschis bărbat care demonstra că era mult mai profund decât o spuneau ochii lui.

— Nu sunt doar un gigolo chipeş, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Am o grămadă de calităţi şi sunt mai mult decât curios, Andrea. Sunt interesat. În timp ce mergeau, el îşi puse un braţ pe după talia ei. Spune-i lui Brett. Spune-i tot lui Brett, o îndemnă el.

— Nu am ce să-ţi spun. Zach e şeful meu. Am venit aici să-mi fac munca.

— Hmmm.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu cred o iotă din ce-mi spui tu, dar te ador oricum, mincinoasă sau nu. El îi luă mâna şi o conduse în jurul grădinii, ca un tânăr la prima lui întâlnire, cu timiditate şi stângăcie.

— Pariez că jumătate din femeile din Bahamas abia aşteaptă să te întorci la cazinouri, spuse Andrea în timp ce încheiau turul grădinii, îndreptându-se către casă.

— La acest aspect am încercat să fac pe inocentul, îi răspunse Brett cu un oftat. El urcă pe scările de piatră care duceau la terasă, se opri şi se uită la Andrea care era în faţa lui. Şi astfel am fost descoperit. La fel ca şi tine, Andrea. Încep s-o văd pe adevărata Andrea, şi este vina ta că ai revenit la viaţă în seara asta.

— Poate că, în cele din urmă, mă dezmeticesc, spuse Andrea gânditoare.

— Frumoasa adormită, spuse el, adusă la viaţă de un sărut. El se aplecă şi o sărută cu delicateţe pe buze. Mi-ar face plăcere să trag foloasele de pe urma acestei… învieri, dar aş dori să fim amândoi implicaţi.

— În ce să fim amândoi implicaţi?

— În intriga acestor bijuterii, Andrea.

Pentru o clipă, Andrea se întrebă dacă Brett, cu toată inocenţa lui, ar fi putut să fie cel primejdios. Nu se putea, îşi spuse ea, iar zâmbetul lui şugubăţ păru să-i confirme părerea.

— Desigur, va trebui să-mi dezvălui secretele despre

bijuterii, continuă el, de vreme ce nu ştiu nimic iar tu ştii totul.

Ea se simţi din nou liniştită.

— Eşti foarte transparent. Plimbarea sub clar de lună, vorbele dulci şi o viclenie ascunsă.

Brett nu se arătă stânjenit.

— Plimbarea a fost minunată, vorbele sincere, şi dacă aş fi putut auzi şi altceva… Privirea din ochii lui adânci şi albaştri era pe deplin sugestivă, iar mâna de pe chipul ei la fel.

— Este vina ta, Andrea, că porţi rochia asta sălbatică. El se aplecă din nou asupra ei şi chiar în clipa când buzele lui le atinseră pe ale ei, o umbră trecu pe lângă ei, doar o umbră, însă ei o simţiră ca pe ceva palpabil; părea că-i despărţise. Amândoi se îndepărtară. Brett îşi retrase mâna.

— Poate altă dată, într-un alt loc.

Împreună urcară treptele, unde o siluetă îi aştepta, umbra ei acoperindu-i. Razele lunii străluceau în ochii lui cenuşii şi în paharul umplut cu lichiorul de culoarea chihlimbarului pe care-l ţinea în mână. Zach nu-i spuse nimic lui Brett şi nici măcar nu-l privi când acesta trecu, dar când Andrea îl urmă, mâna lui o apucă de braţ.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu asprime.

Andrea îşi ridică bărbia şi îl privi, cu chipul împietrit.

— Nimic. Eu şi Brett ne-am plimbat prin grădină.

— Ah? Mâna i se încleştă pe braţul ei, însă Andrea se întoarse. În faţa chipului lui arogant, trădarea pe care ea o simţise se transformase în mici bucăţele de furie.

Se smuci din strânsoarea lui, însă privirea lui încă o aţintea pe a ei. Ceea ce-i spuse, fu mai mult o părere personală.

— Nu eşti tu în măsură să-mi spui cum trebuie să-mi petrec timpul liber, Zach, sau cu cine. Dacă eu vreau să mă plimb în grădină cu Brett, aşa voi face.

El nu spuse nimic, aşa că ea întinse şi mai mult coarda.

— Dacă vreau să mă întâlnesc cu David Marlowe, aşa voi face… El tresări atunci, iar Andrea ştiu că atinsese un

punct sensibil.

— Sunt foarte legată de David. El s-a dovedit a fi cel mai drăguţ cu mine, de pe toată insula. De fapt, am luat prânzul cu el astăzi…

— Vreau să stai departe de Marlowe, spuse el, surprinzând-o cu intensitatea vocii lui. Se aşteptase la dispreţ din partea lui, însă nu la furie rece, calculată. Doar pentru o clipă ea îşi pierdu curajul.

— Fac ce vreau, Zach, spuse Andrea cu răutate. Asta ţine de viaţa mea personală. Ea se referise la colierul lui Leonardo Dona, la descoperirile ei şi la faptul că împărtăşise acea descoperire cu el; nu spuse asta, însă îi stătea pe limbă.

Dacă Zach îşi dădu seama de provocarea ei, nu o luă în seamă. Altceva era în mintea lui, şi era de neînduplecat. Ea începu să se îndepărteze de el când cuvintele lui o opriră:

Capitolul 10

Zach o asculta vorbind, vocea ei contopindu-se cu murmurul ploii acompaniată de vântul care acum era blând. Ea îi povesti despre trecutul ei, despre tot trecutul ei, până când nu mai rămase nimic de spus. Apoi cu hainele încă ude, ei se întoarseră în grabă la conac, tremurând în răcoarea de după furtună, care se terminase şi lăsase în urma ei rămăşiţe ale forţei ei dezlănţuite aruncate pe plajă. Ei intrară tăcuţi în casă şi străbătură holul către scări nevăzuţi.

— Ne vedem la cină, murmură el, strângând-o cu putere în braţe. Ea încuviinţă, aducându-şi aminte pentru prima dată că mai rămăsese încă ceva neterminat.

— Trebuie să vorbim despre bijuteriile Cappello, ceea ce vom face, îi aminti ea.

Prefer să aştept şi să-i spun familiei când David va fi de faţă. Zach înţepeni pentru o clipă, apoi se relaxă.

— Vom discuta mai târziu, îi promise el. Acum, amândoi avem nevoie de un duş şi de haine curate.

Cu un ultim sărut, ea urcă scările în grabă către camera ei, părăsindu-l cu privirile aţintite asupra ei. Ea se

mai uită o dată înapoi şi văzu o urmă de încântare în privirile lui. Andrea îşi dădu jos hainele ude şi intră sub duş, oarecum încântată. Ştia că cei din familia Neville vor fi cei mai puţin supăraţi. Ei trebuiau convinşi că, dacă înapoierea bijuteriilor avea să fie făcută cu grijă, ar fi putut evita un scandal, putând apărea chiar ca protectori ai Veneţiei. Era posibil, dar fiecare pas trebuia făcut cu grijă. Primul pas, şi cel mai dificil, era să convingă familia. Pentru asta, Andrea trebuia să-l cheme pe David să fie de faţă. Ea păşi sub duşul cald şi, deşi îi alungă senzaţia de frig, încruntarea ei persistă. Lipsea o piesă de puzzle. Cine fusese complicele lui Neville. Acea persoană ar putea dovedi nevinovăţia lui Paolo. În ciuda vremii rele, familia se adunase pe terasă, iar când Andrea privi prin uşile în stil franţuzesc, privire ei o întâlni pe cea a lui Zach, şi rămase aşa pentru o clipă, dar era de ajuns pentru a-şi aminti după-amiaza fierbinte şi sălbatică petrecută în braţele lui. El îi zâmbi şi se îndreptă să-i pregătească o băutură pe măsuţa cu rotile ce fusese adusă pe terasă. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet şi privi înapoi, în trecut, gândindu-se la bărbatul care era iubitul ei: puternic, hotărât, arogant, dar mai mult decât atât: tandru, răbdător, iubitor. Nu-şi spuseseră niciun cuvânt de dragoste în furtuna pasiunii lor, aveau timp pentru asta mai târziu.

Acum, timpul stătea pe loc, trăgându-şi sufletul, pregătindu-se pentru ce avea să vină. În timp ce intra pe uşă pentru a-i întâlni privirea lui Zach şi pentru a pune capăt dorinţei de-al privi din nou, făcând acest lucru atât de inocent, ea se aştepta ca acea după-amiază târzie să se continue cu o seară perfectă. Aceasta începuse bine, căci Brett reacţionase la sosirea ei aşa cum se aşteptase.

— Abia aştept serile de la conac, spuse el cu un licăr în ochii lui albaştri, doar pentru a vedea cu ce se mai îmbracă Andrea. Într-o seară e exotică, într-o alta clasică, iar în alta sexi. De fapt e întotdeauna sexi, rectifică el, dar cam secretoasă câteodată. În seara asta se pare că ai ieşit din trecut.

— Aşa am şi făcut, îl tachină Andrea. N-am ştiut că am trăit mai multe vieţi înainte de asta?

— Spune-mi, Andrea, pe care din femeile celebre, frumoase şi pline de mister ale trecutului le preferi?

— Cred că… Andrea nu putu rezista tentaţiei. Soţia lui Francesco de Medici. Bianca Capello.

Reacţia lui Brett fu captivată dar inocentă, dar Andrea nu era suficient de rapidă încât să surprindă expresiile celorlalţi. Îşi închipuia că Zach era uimit. Pe Dorian o privi prea târziu, iar Rachel, ursuză ca de obicei, era la fel de impenetrabilă.

Rachel părea că nu avea timp pentru acea întrerupere şi se întoarse către Zach să continue ceea ce fusese, evident, o discuţie despre afaceri de familie.

— Mai exact, în ce stadiu se află împrumutul? îl întrebă ea pe Zach.

— Încă mai negociez. Băncile pe care le-am contactat nu sunt impresionate în mod deosebit de acţiunile corporaţiei Neville, mai ales de când plantaţiile de cafea au mers în pierdere atâţia ani.

— Dar, ce se aude de propria-ţi companie, Prescott? Cu siguranţă, ai putea să faci o fuziune, sugeră Rachel. Zach zâmbi pe jumătate, îşi termină băutura şi se sprijini cu spatele de peretele terasei, cu o mână în buzunar. Părea că meditează la întrebare, însă Andrea ştia, la fel ca şi ceilalţi, era chiar sigură de răspunsul lui Zach. Nu era nevoie de nicio meditaţie.

— Vreau să salvez plantaţia, spuse el în cele din urmă, dar nu cu preţul acţiunilor mele. Nu vreau să-mi sacrific toată munca. Pentru simplul motiv că unchiul meu şi-a irosit averea.

Răspunsul era suficient de tranşant iar Rachel îşi feri privirea. Brett, oricum, avea un răspuns:

— Bine, deci tu nu vrei să-ţi pui compania în pericol. Asta pot înţelege, de vreme ce-mi închipui că eşti destul de prins de ea, de parcă…

Andrea îl privi uimită pe Brett, însă pe chipul lui Zach nu era nicio urmă de uimire. Cu toate sacrificiile depuse să

apară ca un gigolo, Zach ştia că în spatele acelor ochi albaştri, inocenţi, Brett ascundea o inteligenţă tăioasă. Nimănui din familia Neville nu-i lipsea inteligenţa, ambiţia, şi chiar lăcomia. Din nou Zach părea să reconsidere afirmaţia. Nu trebuia să-i răspundă lui Brett şi amândoi ştiau asta. El o făcu cu generozitate.

— Am acaparat câteva companii noi care au fost înghiţite de capitalul meu. Îmi închipui că ai auzit de ele, la jocurile de noroc.

— Nu, continuă Brett jocul, în budoare.

Zach râse. Brett avea amabilitatea, dacă nu să fie întotdeauna fermecător, cu siguranţă amuzant.

— Atunci, probabil ai auzit altceva despre mine acolo. Nu irosesc banii dintr-o afacere bună ca să peticesc una proastă. Plantaţia se va ridica sau va cădea pe propriul ei profit.

— Îmi închipui că se va ridica. Dorian vorbise pentru prima dată de când Andrea intrase în cameră. Vorbea leneş, aproape dezinteresat. Andrea preferă să ignore posibilitatea ca următoarele ei cuvinte să fie cu subînţeles: Aşa am spus mai înainte, continuă ea, Zach îşi va asuma orice risc… pentru afaceri, însă, niciodată el nu va da mâna cu eşecul.

Dacă Rachel înţelesese ceva din remarcile lui Dorian, nu lăsă să se vadă. Cu aceeaşi pică, ea nu se putu abţine să nu comenteze:

— Colecţia de bijuterii a lui Carl ne va aduce averea de care avem nevoie. Zach nu spuse nimic, dar o privi pe Andrea.

Ea îi răspunse cu aceeaşi privire. Acum nu era momentul să spună nimic: era necesară prezenţa lui David. Ea îl rugase asta pe Zach, iar el fusese de acord. Sau cel puţin aşa crezuse ea. Rachel insistă:

— Sau aţi reuşit voi doi cumva să secătuiţi colecţia? îşi plimbă privirea tăioasă de la Andrea la Zach, dând de înţeles că niciodată nu avusese încredere în femeia în care nepotul ei avusese încredere mai mult decât avusese în ei.

Harriet apăru în uşă pentru a anunţa că cina era

servită. Întrebarea pluti pentru un timp în aer, apoi fu ignorată. Dorian deschise drumul. Zach şi Andrea o urmară. Brett veni din urmă cu Rachel, căreia îi spuse:

— Cred că Andrea ştie exact ce face şi cred că face bine. Oricum, adăugă el în aşa fel încât să audă toată lumea, ne este datoare cu o explicaţie despre starea colecţiei. Multe depind de această colecţie.

Ajunseseră în salon şi în timp ce îşi ocupară locurile la masă, el i se adresă direct Andreei:

— Nu te-ai apropiat încă de final?

Andrea îşi simţi gura uscată. Nu se aşteptase ca Zach să lase lucrurile să meargă atât de departe. Atunci când el nu schiţă niciun gest s-o ajute, spuse scurt:

— Aproape.

Brett desfăcu un homar, apucă o bucată şi ridică privirea către Andrea.

— Deci, povesteşte-ne!

Ea îi aruncă o privire biciuitoare lui Zach. Realizând că lucrurile îi scapă de sub control, se aşteptă ca el să-i vină în ajutor. Dar el îi ignoră tăcerea.

— Andrea… insistă Brett.

Se simţea prinsă ca într-o menghină uriaşă, strânsă din ce în ce mai tare, pe rând, de fiecare. Brett oarecum şăgalnic, dar serios, Dorian cu o aparentă lipsă de interes, Rachel cu dispreţ, iar Zach… în cele din urmă intră şi el în joc… devenind unul de-al lor.

— Cred că trebuie să le spui, Andrea. Cu cât vor afla mai repede, cu atât le va veni mai uşor de suportat. De ce făcea Zach toate astea, se întrebă ea, forţând-o să spună familiei fără prezenţa avocatului lor? David, mai uşor ca oricine altcineva, ar fi putut pune la cale formalităţile legale pentru a înapoia bijuteriile. Fără el, ea nu ar fi avut zici o şansă. Doar dacă Zach i-ar fi oferit sprijinul din toată inima… îl căută privirea pentru o promisiune că era alături de ea. Dar descoperi exact contrariul.

— Andrea, aşteptăm. Vocea lui Zach era domoală, dar poruncitoare. Zgomotul furculiţei pe farfurie se auzi brusc în timp ce ei se uitară la ea. Nu putea face altceva decât să

dezvăluie descoperirea bijuteriilor veneţiene, şi nu era alt mod de a o face decât direct. Exact asta şi făcu.

— Ce se aude despre restul pietrelor preţioase? Vocea lui Brett se auzi pe deasupra celorlalte.

Andrea clătină din cap.

— Sunt pietre frumoase care valorează câteva mii, dar în niciun caz sute de mii.

Rachel fu următoarea.

— Cun poţi fi tu sigură că acele bijuterii italiene sunt veritabile? Andrea nu se pierdu.

— Am autentificat colierul lui Leonardo Dona în San Juan, şi am motive personale să ştiu că celelalte sunt autentice. Am dreptate şi nu încape îndoială.

Harriet intră în cameră să strângă masa. Toată lumea refuzase desertul şi conversaţia continuă ca şi cum servitoarea nu ar fi fost de faţă. O dată ce Rachel conducea discuţia, aceasta devenise vehementă.

— Ceea ce ne spui tu este absurd şi ridicol! exclamă ea. Încerci să-mi acuzi fratele de furtul…

— N-am afirmat că a fost hoţ, protestă Andrea. E posibil ca el să nu fi ştiut ce cumpără; oricum pietrele furate se găsesc în colecţia lui.

Dorian o privi pe Andrea, cu ochii de un albastru intens ca marea.

— Întrebarea rămâne: Ce ai de gând să ne spui cu ştirea asta, că suntem faliţi?

Pentru Dorian, patru sute de mii nu însemnau nimic.

— Nu e decât o singură soluţie: să înapoiem bijuteriile, răspunse Andrea.

— Andrea, fii sinceră, spuse Brett şi ea realiză pentru prima dată împotriva cui lupta.

Se uită la Zach. Fusese singurul care ceruse cafea şi învârtea absent linguriţa în ceaşcă, privind şi aşteptând în timp ce familia juca mica dramă.

— De ce să le înapoiem? întrebă Brett, neadresându-se nimănui în mod special. Mai ales când valorează o avere? Se lăsă pe spate pe scaun, cu ochii scânteindu-i. Colierul şi cerceii au deja o altă montură şi ai spus chiar tu

că foarte puţini oameni ar recunoaşte pietrele. Cât despre colierul dogelui, nimeni nu l-a văzut timp de optzeci de ani. În afară de asta, spuse el, cu o nouă idee strălucindu-i ochii, sunt colecţionari care ar plăti o avere pentru satisfacţia de a deţine asemenea bijuterii fabuloase – chiar dacă nimeni altcineva nu le-ar vedea. Asta-i adevărat, nu-i aşa, Andrea?

Ea evită întrebarea, dar toată lumea ştia răspunsul. Bijuteriile puteau fi uşor vândute. Prosteşte, ea nu realizase că nimeni din familia Neville nu s-ar gândi să înapoieze bijuteriile. Toată lumea din jurul mesei, până şi Zach, se părea, era de acord să fie complice în ceea ce era, fără niciun dubiu, o infracţiune şi încă una de proporţii enorme.

— Este singura cale, continuă Brett. Nu intenţionez să rămân lefter şi nu-mi închipui că şi-ar dori-o oricine altcineva.

Răspunsul este unanim. Apoi, Rachel adăugă alte obiecţii ale ei, singurele pentru care Andrea era pregătită.

— Refuz să las numele fratelui meu să fie denigrat de fiecare ziar de scandal din America.

— Şi din lume, spuse Brett cu asprime. Europenilor le place genul acesta de scandaluri. El se uită la Zach. Este genul de notorietate care te-ar împiedica să obţi împrumutul.

Rachel încuviinţă.

— Numele familiei Neville va fi ruinat. Nicio bancă, nimeni nu te poate împrumuta cu un cent, Prescott, dacă vei lăsa să se întâmple asta. Familia va fi dezonorată.

— Şi cu tine ce se va întâmpla, Zach? întrebă Dorian.

Cine va avea din nou încredere în Prescott Diamonts după proporţiile scandalului cu bijuterii?

Întrebările se succedeau una după alta, răsunând în toată camera, şi o dată ce una se încheia, începea alta. Andrea se simţi dată la o parte. Ştia că într-un fel, înainte ca seara să se încheie, Zach va deveni o parte din scenă. Pensula artistului părea să se oprească asupra lui şi să-i permită să-şi ocupe locul între ceilalţi membri ai familiei.

Andrea îl privi pe Zach şi aşteptă, sperând în continuare. Dar speranţa devenise un lucru fragil.

Întrebările sacadate începură să se potolească. Cina luase sfârşit. Masa fu strânsă. Dar nimeni nu părăsi camera. Brett stătea în picioare, dar numai pentru a-şi impune punctul de vedere.

— Perfect, spuse el, cu toţii vrem ca asta să rămână între noi. De acord? El îl privi pe Zach. Chiar vărul meu, dacă stă să se gândească la asta cu mintea lui ascuţită de om de afaceri internaţional. Zach tot nu răspunse, însă asta nu-l opri pe Brett. El se întoarse către Andrea. Expertul nostru este de altă părere. Se pare că ea se ghidează după un sistem învechit al justiţiei.

— Bijuteriile trebuie înapoiate, Brett, spuse Andrea, vorbind încă cu calm, în ciuda dorinţei ei de a striga. Din multe motive. Unul din acele motive era Paolo şi nevoia ei personală, dar nimeni nu ştia asta. În afară de Zach. Ea încercă să facă apel la simţul lor de decenţă.

— O dată ce înapoierea va fi completă, mulţumirea poporului italian va umbri suspiciunile lui.

Brett zâmbi cu acel zâmbet frumos, fermecător.

— Andrea, draga mea, nu sunt chiar atât de uşor de prostit. Nu vom înapoia nimic, iar o dată ce vom vinde bijuteriile veneţiene, te vom recompensa. Tu îţi vei lua partea, şi toţi vom avea de câştigat.

Zach o privi cu atenţie, cu ochii îngustaţi. Cu siguranţă că el nu credea că va fi de acord cu o asemenea sugestie? înainte ca Andrea să-şi poată exprima gândul refuzând, chiar strigând, şi numai de dragul lui Zach, Dorian se ridică în picioare.

— Nu-i vom da nimic! Am fost proşti să avem încredere în ea când, de fapt, soţul ei a furat bijuteriile Cappello.

Toţi erau şocaţi: Brett, Rachel, chiar şi Dorian, a cărei paloare demonstra că ea spusese mai mult decât intenţionase. Expresia lui Zach nu se schimbă în timp ce şocul crescu în intensitate.

Andrea parcă fusese lovită de aceste cuvinte. Ochii ei

cuprinşi de groază se întoarseră spre Zach. El o trădase! După ce-i promisese că nu va povesti nimănui trecutul ei, el se dusese la Dorian. În tăcerea care urmă şocului, Andrea îşi imagină ceea ce se întâmplase: ei rămăseseră împreună şi discutaseră despre naivitatea şi prostia ei şi se gândiseră cum să se folosească de ea în continuare. Şi toate astea după ce făcuse dragoste cu el!

Un strigăt strangulat de durere se auzi, dar nu impresionă chipurile pietrificate ale celor din familia Neville. El ieşise de pe buzele Andreei când ea se ridicase în picioare şi părăsi camera. Zach o ajunse pe hol, chiar când ea începu să urce scările. El o apucă de mână şi o ţinu cu putere.

— Trebuia să se afle despre bijuterii, Andrea, spuse el cu hotărâre. Ea încercă să scape, dar el o ţinea cu putere, apoi o trase după el pe hol.

— De ce te-ai întors împotriva mea, Zach, de ce? întrebă ea, însă el continua să traverseze holul trăgând-o după el ca pe un căţeluş.

— David nu trebuia să fie aici, Andrea, spuse el cu asprime.

— Însă eu aveam nevoie de el, insistă ea. Aveam nevoie ca cineva să fie de partea mea.

— Dar m-ai avut pe mine. Zach deschise uşa biroului şi o băgă înăuntru, însă ea se lupta acum cu el.

— Nu voi mai avea încredere în tine. Andrea se eliberă şi se îndepărtă de el. Voi scoate bijuteriile de aici şi le voi duce să fie autentificate. Am de gând să aranjez la New York o întâlnire cu un reprezentant al Veneţiei. Apoi, mai calmă, ea spuse: Voi vorbi cu Sir George despre asta, mâine dimineaţă. Nu era sigură cum aveau să fie făcute aranjamentele; ştia doar că ele vor fi făcute, iar vocea ei era impregnată de autoritate care dădea credibilitate vorbelor ei.

Zach văzu asta – la fel şi Dorian care apăruse pe tăcute şi neaşteptate, cu părul roşu strălucindu-i.

— Eşti un prost dacă o asculţi, Zach, spuse ea. Asta nu este o hotărâre ce trebuie luată de un intrus, ci de

familie.

— Nu, o corectă Andrea. Hotărârea nu aparţine nimănui. Sunt sigură că Zach îşi dă seama de asta. Este o hotărâre legală.

Ele se întoarseră către el, Dorian mică şi încordată, ca o felină gata de atac; Andrea, foarte hotărâtă, chipul ei palid ascunzând furia interioară. Zach le privea când pe una, când pe alta. Una făcea parte din trecutul lui, cealaltă făcea parte din prezentul lui; amândouă se agăţau de el, de parcă i-ar fi cerut să aleagă. El clătină din cap.

— În seara asta nu se va lua nicio hotărâre. Dorian începu să obiecteze, însă el o opri.

— Cu toţii avem nevoie de timp de gândire. Andrea, îţi sugerează

simţindu-se în siguranţă – până când îşi aminti. Apoi, se zbătu să se ridice. El o prinse şi o întoarse astfel încât să-i poată privi chipul în timp ce mâna îi dădu la o parte o şuviţă de păr, ignorând în acelaşi timp efortul ei de a se ridica.

— Te simţi mai bine?

— Da. Ceea ce spunea era adevărat; o durea tot corpul, dar nu suferise nimic grav, cel puţin nimic fizic. Era ceva mult mai profund, mai serios; era felul în care mintea ei se zbătea să găsească răspunsuri – ceea ce n-ar fi putut niciodată să facă în braţele lui.

Din nou, încercă să se ridice.

— Stai aici, lângă mine, Andrea. Buzele lui se mişcară de pe fruntea ei către nas, oprindu-se apoi pe buzele ei.

— Nu. Îşi întoarse capul, dar mâna lui o ţinea încă puternic şi o forţă să-l privească în ochi. Ea văzu acolo ceva, ce dorise el să vadă.

— Un lucru nu s-a schimbat, spuse el, şi îi demonstră cu un sărut flămând, care o făcu să-şi dorească să fi fost în

alt timp, alt spaţiu, alt loc, unde nu existau dubii sau suspiciuni, unde ar fi putut să se întâlnească amândoi, ca într-o altă lume.

Dar lumea reală nu avea să dispară; lumea reală era conacul Drogo şi bijuteriile Cappello, chiar dacă ceea ce spusese Zach când sărutul lui o eliberase era adevărat.

— Somn uşor, Andrea, îi spuse el înainte de a se apleca să-i sărute părul întunecat. Îl auzi îndreptându-se către uşă.

Atunci ea îl strigă, neputând să reziste unei ultime şi arzătoare întrebări:

— Zach, i-ai povestit lui Dorian despre mine şi despre Veneţia?

— Nu, negă el, apoi uşa se închise. Apoi, Andrea auzi sunetul încuietorii închizându-se.

Capitolul 11

Erau încuietori de fiecare parte a uşii în toată casa, fiind construită într-un stil ce amintea de un castel fortificat de pe timpuri. Zidurile groase, turnurile, geamurile mici şi înguste precum şi uşile masive din interior şi exterior erau exemple ale acestei arhitecturi. Andrea, cu faţa în jos, pe pat, încerca să nege ceea ce nu putea fi negat: Zach trăsese zăvorul din exteriorul uşii. O încuiase acolo.

Îşi aminti durerea pe care o citise în ochii lui când o văzuse rănită, precum şi furia lui când ea îi povestise cele întâmplate. Amintindu-şi, ea nu putea să-i înţeleagă motivele. Îşi îngropă capul în pernă, încercând să înţeleagă ceea ce era de neînţeles.

Cu o zi în urmă crezuse că Zach era de partea ei; astăzi el o încuiase acolo. Cu o zi în urmă ea îl iubise şi avusese încredere în el. Astăzi… încrederea dispăruse, însă iubirea nu. În ciuda tuturor, acel sentiment nu se schimbase.

Andrea se întoarse pe spate şi privi tavanul. Nu mai fusese văruit de ani de zile, iar fisurile care se întindeau pe pereţi erau dovada vizibilă a declinului conacului.

Din cauza acelui declin, unul din membrii familiei, sau toţi, conspiraseră împotriva ei. Andrea se ridică din pat şi se duse la fereastră. O deschise şi privi afară. Camera lui Zach dădea spre o privelişte a mării care-ţi tăia respiraţia. Nu se gândi prea mult s-o admire, fiindcă fereastra îi oferea mai mult decât privelиştea, îi oferea scăparea. Ea se urcă pe pervaz şi se aplecă în afară. Erau câţiva metri până la fereastra alăturată care era deschisă şi dădea în hol.

Un pervaz de lemn, îngust şi ornamentat, decora pereţii casei. Sperând că pervazul, aflat la câţiva centimetri sub fereastră, să fie mai rezisten decât părea, Andrea îşi scoase pantofii. Hotărârea fusese luată.

Fără să mai zăbovească să-şi întrebe raţiunea sau să se gândească la frica de înălţime, ea se strecură pe fereastră cu picioarele bălăngănindu-i, până când călcâiele îi atinseră pervazul. Bâjbâind după un punct de sprijin în peretele casei, Andrea făcu greşeala de a se uita în jos. Erau în jur de cincizeci de metri până la cărarea pietruită din grădină. Îşi întoarse ochii, dar deja un val de căldură o cuprinsese. Blestemându-se pentru impulsivitatea ei, Andrea se lipi cu trupul de zidul de piatră, ignoră ameţeala, şi încercă să nu se gândească la golul de sub ea. Nu era momentul să-şi învingă răul de înălţime, ci să-l ignore. Aţintindu-şi ochii către fereastra hoului, care reprezenta ţelul ei, Andrea se forţă să se mişte cu grijă, apucându-se cu mâinile de pietre pentru a-şi ţine echilibrul. După ce parcurse jumătate din distanţă, Andrea pipăi cu piciorul după pervaz dar nu găsi nimic. Lemnul putrezise. Pentru o clipă ea se legănă, plină de groază, apoi se potoli. Cu frenezie, se lipi de zidul rece ţinându-se cu putere de pietre până când picioru’ ei găsi o porţiune solidă. Aproape că ajunsese dar trebui să facă o scurtă pauză pentru a-şi trage sufletul. Pauza fu prea lungă. Spaima puse din nou stăpânire pe ea când realiză unde se afla, agăţată de acel zid, departe de pământ, sprijinită doar de un pervaz de câţiva centimetri grosime care era pe deasupra şi putred. Apoi ea se gândi la restul: întoarcerea

era mai grea decât înaintarea, iar ea nu putea rămâne acolo, la cincisprezece metri depărtare de pământ, tremurând din pricina acelei frici ridicole.

Nu mai avea decât câţiva paşi, iar pervazul care rămăsese părea solid. Ea îşi alungă teama şi porni din nou, nu prea sigură pe sine, nici foarte agilă, dar foarte hotărâtă.

Aproape ajunsese, mai făcu un pas, apoi încă unul, apoi se urcă pe pervazul ferestrei holului, se strecură cu repeziciune prin ea şi coborî pe podea. Tremurând, se opri să asculte. Casa era plină de zgomotele dimineţii. Andreei i se păru că-l aude pe Brett chicotind.

O uşă se deschise şi se închise. Toate acestea erau zgomotele obişnuite ale dimineţii, care nu-i dădeau niciun indiciu despre ce se întâmplase în timpul cât Zach o dusese în camera lui, indiferent dacă el le povestise totul sau nu.

Fără să mai piardă timpul, Andrea se îndreptă spre camera sa. Când uşa se închise în spatele ei, se sprijini de ea, simţindu-se pe moment în siguranţă dar ştiind că cea mai dificilă parte a zilei abia urma. Pe peretele opus, ea văzu în oglindă şi imaginea de acolo o făcu să râdă şi să plângă. Părul îi era ciufulit în jurul rănii de pe frunte, buza de sus îi sângera, braţul îi era bandajat iar hainele îi erau pline de sânge. După ce şocul trecu, Andrea se apropie de oglindă şi se examină cu grijă. Cu puţin machiaj şi cu părul puţin aranjat, rana de pe frunte ar fi fost estompată, iar o bluză cu mâneci lungi i-ar fi acoperit braţul bandajat. Îşi examină bluza; tăietura era adâncă; era mult mai rea decât apărea. Cu puţin ruj aplicat cu grijă… Fără să ştie ce se întâmplase la conac cât timp fusese închisă în camera lui Zach, singurul ei gând era să iasă cât mai repede din casă, fără să fie văzută sau auzită. Nu îndrăzni să dea drumul la apă în cadă ca să facă o baie, avea să facă altă, dată. Se dezbrăcă de haine aruncând bluza murdară şi jacheta într-un colţ, fără a mai sta pe gânduri. Îşi puse banii, paşaportul şi cosmeticele într-o geantă, îşi perie părul lăsând doar câteva şuviţe pe frunte ca să acopere rana şi

se machie cu grijă şi mai strident decât de obicei. Mulţumită de rezultatul obţinut, era pregătită pentru ultima mutare. Bâjbâind în sertar printre puţinele bijuterii pe care le avea, ea găsi ce căuta: colierul şi cerceii care fuseseră întotdeauna preferaţii ei. Îşi aminti ziua când Paolo îi cumpărase acel set de la un magazin de pe Ponte Vrechio în Florenţa. Preţul fusese foarte mare, anume pentru turişti, căci setul nu era nici vechi, nici valoros; însă Andrea fusese fermecată de el, iar Paolo, care nu-i refuza nimic, i-l cumpărase. Ea îşi puse cerceii, apoi colierul. Era gata.

David îl urmărea pe Zach, ştiind că el era cel de care trebuia să se teamă.

— Ia bijuteriile, Marlowe, spuse Zach liniştit, şi iahtul. Las-o în pace, atâta îţi cer.

Un zâmbet cinic se ivi pe buzele lui David.

— Ce nobil te-a făcut dragostea, Prescott, însă rugăminţile tale nu mă impresionează. O voi lua cu mine, ea va fi asigurarea mea, astfel încât tu nu vei fi tentat să anunţi paza de coastă. Vei mai auzi de noi într-o bună zi. Poate într-o zi ţi-o voi trimite înapoi.

Ochii lui Zach scânteiară, însă David nu aşteptă un răspuns. Privirea din ochii lui – care era plină de teamă după cum realiză Andrea, dovedea că el nu mai putea aştepta.

— Urcă pe iaht, Andrea, spuse David cu aceeaşi voxce care la început o făcuse să tremure, dar care acum îi dădu curaj şi putere. Ştia ce viitor avea cu David. El va vinde bijuteriile şi o va ţine captivă cât timp va avea nevoie de ea.

Nu se va întâmpla asta! Nu putea să lase să se întâmple! Cu un gest sălbatic şi frenetic, Andrea smulse colierul Cappello de la gât, gata să-l arunce cât de departe putea… în mare.

O expresie de lăcomie sălbatică străbătu chipul lui David, şi un strigăt îi ieşi de pe buze în timp ce ridică arma spre ea. Acela fusese momentul pe care trupul încordat a lui Zach îl aşteptase. El se urcă pe dig, năpustindu-se

asupra lui David, lovindu-se amândoi de cabină cu zgomot. Bărbaţii se tăvăleau pe punte, unul deasupra celuilalt, iar arma se descărcă.

Epilog

Ploaia bătea sacadat în fereastra camerei de la hotelul din San Juan. Izolaţi de restul lumii, un bărbat şi o femeie zăceau înlănţuiţi erotic, într-o dezordine de cearşafuri, închişi în noua lor lume a pasiunii. Căutarea Andreei luase sfârşit. Totul se luminase. Tensiunea acelui final brutal durase timpul cât ei rămăseseră pe insulă, şi chiar în timpul zborului către San Juan. În cele din urmă, totul era în urma lor, lăsat pe insula Saint Michael. Nici nu vorbiseră încă despre asta. Aveau s-o facă mai târziu. Acum, era timpul lor.

Gura lui Zach o găsi pe a Andreei, nerăbdătoare şi primitoare, iar el o sărută ca şi cum ar fi fost pentru prima dată. Ea se agăţă de el cu un fior dulce, căci dragostea lor era una nouă, eliberată de îndoială şi teamă, eliberată de suspiciuni.

El o luă în braţe, o sărută pe obraji, pe bărbie, pe păr lăsându-şi dorinţa s-o învăluie. Ar fi dorit s-o acopere cu sărutările lui, acea dragoste nouă, proaspătă şi liberă, aşa cum numai dragostea poate fi la început, apoi îi sărută din nou buzele nerăbdătoare.

— Mi-aş fi dorit să te pot privi şi să te pot săruta în acelaşi timp, îi şopti el. Nu mă pot sătura privindu-te sau sărutându-te.

— Totul este atât de… nou, spuse Andrea, şi era, şi asta reprezenta minunăţia.

— Ce se va întâmpla cu Brett?

— Cred că va trebui să se maturizeze şi să-şi ia o

slujbă. Amândoi râdeau când străbătură holul hotelului, un cuplu uimitor, Zach îmbrăcat într-un costum crem, iar Andrea purtând rochia cu imprimeuri, şi cu părul negru lăsat pe spate. Toată lumea întoarse capul să privească acel cuplu atât de atrăgător şi fără griji. Zach se opri la uşa din faţă şi o privi pe Andrea.

— Acum, suntem în sfârşit împreună. Fireşte că voi fi foarte ocupat în următoarele luni cu plantaţia. Ochii lui licăriră.

— Vei avea nevoie de ajutor, spuse ea.

— Este o afacere de familie. Nu cred că vrei să ai din nou de-a face cu familia Neville.

Ieşiră afară în noaptea potoricană.

— Când o vei prelua, nu va fi o trenzacţie Prescott? întrebă ea cu inocenţă.

Zach încuviinţă, încercând să nu zâmbească.

— Nu m-ar deranja o fuziune Prescott, replică ea.

El o luă în braţe în timp ce se alăturară forfotei vesele de pe străzile San Juannului.

— Una permanentă?

— Numai la asta m-am gândit, spuse Andrea cu îndrăzneală.

— Atunci cred că voi comanda şampanie în seara asta. Se pare că vom sărbători o fuziune în stil mare.

Şi acolo, în mijlocul străzii aglomerate, Zach îşi luă viitoarea soţie în braţe şi o sărută.

Sfârşit